

NIEUWE AVONTUREN

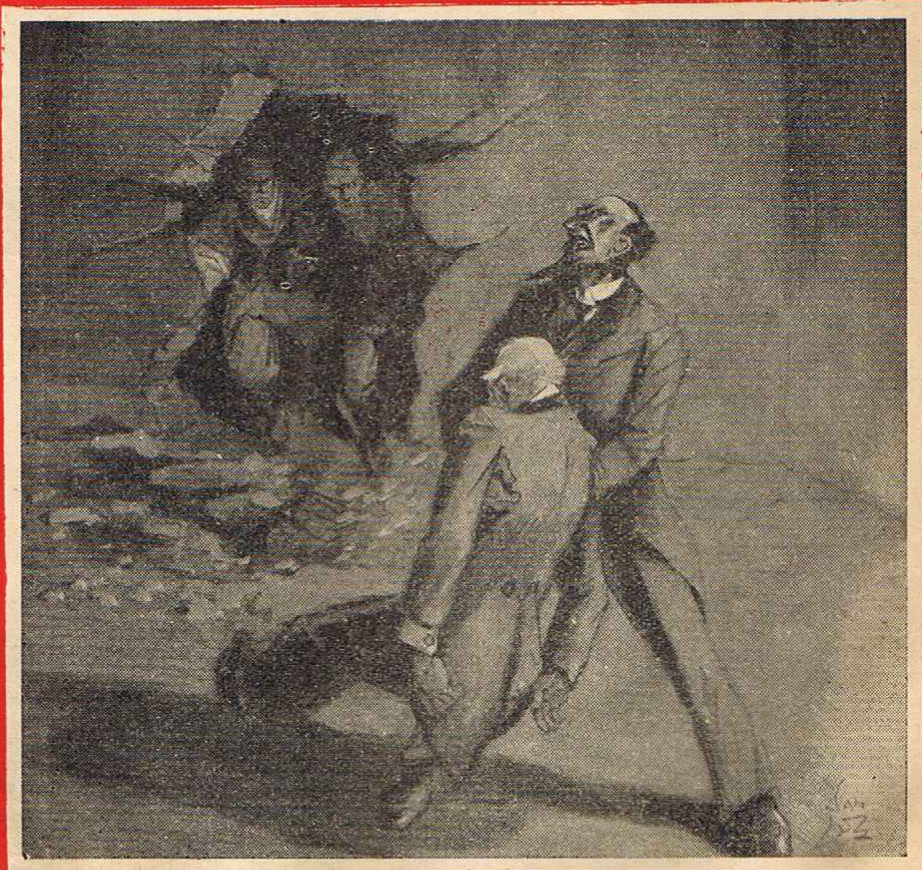
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD

N° 2390

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een strijd op leven en dood

HOOFDSTUK I

EEN ZONDERLING AANBOD

Phileas Baxter, de bekende hoofd-inspecteur van Scotland Yard, zat in zijn werkkamer van het hoofdkwartier der Londense politie.

Het was een warme dag en de waardige man had zijn uniformjas uitgetrokken en zat in zijn hemdsmouwen aan zijn schrijftafel.

Zijn kaal hoofd glom in het zonlicht, dat door een der geopende ramen naar binnen stroomde, en van tijd tot tijd veegde hij met een grote zakdoek zijn

dik, opgezet gelaat af.

Het was niet duidelijk te zien, waarmee hij bezig was, daar zijn tafel overladen was met een groot aantal papieren en getypte stukken, benevens een stapel dagbladen.

Nu en dan nam hij een dezer bladen op, leunde met een zware zucht achterover in zijn stoel en verzonk in de lezing van het dagblad, dat hij had opgenomen.

Hoofdinspecteur Phileas Baxter was

niet de enige, die in het vertrek aanwezig was. In een hoek, dicht bij de deur die op de gang uitkwam, stond een kleine schrijftafel, waaraan een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd, met een spits, mager gelaat gezeten was, die ijverig excerpten maakte op grote vellen papier.

Deze man was Marholm, de secretaris en rechterhand van Baxter.

Er heerste stilte in het vertrek, die alleen werd verbroken door het krassen van de pen van de secretaris.

Nu en dan hief Baxter het hoofd op en keek in de richting van zijn zwoegende ondergeschikte met een uitdrukking op zijn gelaat, die het midden hield tussen leedvermaak en medelijden.

Eindelijk verbrak de grote man het stilzwijgen.

— Lukt het nog al met het werk, Marholm? vroeg hij, terwijl hij een sigaar uit het geopende kistje nam, dat onder het bereik van zijn hand stond.

Marholm legde zijn pen neer, schoof zijn grote hoornen bril op zijn hoog, benig voorhoofd en keek zijn superieur met zijn scherpe muzenoogjes enigszins spottend aan.

— Mijn werk vlot goed, chef, en ik hoop dat ik van het uwe hetzelfde kan zeggen.

Baxter bromde iets voor zich heen.

— Ik lees de kranten, mompelde hij toen. Denk je soms dat dit niet inspannend is?

— Maar waarom neemt u dan niet iemand in dienst, die u dat uit handen neemt? vroeg Marholm.

Baxter keek zijn secretaris argwanend aan.

Het was een onaangename zaak, maar de hoofdinspecteur van Scotland Yard wist nooit hoe hij het met zijn secretaris had.

Het was moeilijk na te gaan, of de man in ernst sprak, dan wel zijn chef eenvoudig voor de gek hield.

De hoofd-inspecteur besloot echter maar te doen alsof hij de opmerking van zijn secretaris in volle ernst opnam.

— Ik zal er eens over denken, mompelde hij. Het is een vermoelend en vervelend karwei'tje, en het is toch reeds

zo warm.

Weer was het even stil en toen vervolgde Baxter:

— Hoe ver ben je nu wel gekomen, Marholm?

De secretaris wierp een vluchtige blik op de papieren, die voor hem lagen.

— Bladzijde 93 van het rapport, antwoordde hij toen kortaf.

— Goede hemel, welk een berg papier, riep de hoofd-inspecteur verschrikt uit.

— Dat zou nog het ergste niet zijn, hernam de secretaris, als wij met al dat moois John Raffles maar in handen konden krijgen.

Met een vloek wierp Baxter het blad, dat hij juist weer had opgenomen, op het tafelblad en stond woedend op.

— Noem die naam niet, riep hij nijdig uit.

— Hoe wilt gij dan, dat ik hem zal noemen, chef? vroeg Marholm naïef. Het is toch zijn naam.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoordde Baxter, nog steeds even woedend. En al ware het wel zo, ik verkies die naam op het ogenblik niet te horen. De kerel heeft een paar dagen geleden weer een streek uitgehaald, waarvan mij de haren ten berge zijn gerezen.

— Het was een prachtige onderneming, merkte Marholm op, en er klonk bewondering in zijn stem.

Baxter, die met korte stappen het vertrek op en neer was gaan lopen, bleef plotseling staan en keek zijn secretaris met grote ogen aan.

— Ik geloof waarachtig, dat je hem nog bewondert, riep hij verontwaardigd uit.

— Mijnheer Baxter, begon Marholm, als men, zoals John Raffles, of hoe hij dan anders mag heten, de beste politie ter wereld jarenlang om de tuin kan leiden, dan kan ik niet inzien, waarom men zulk een man zijn bewondering zou onthouden.

— Maar hij is een misdadiger, een schavuit, een inbreker, schreeuwde Baxter wanhopig.

— Dat moet ik toegeven, mijnheer Baxter, hernam Marholm kalm, maar in ieder geval is hij een schrandere vent, en niet alleen schrandere, maar ook stout-

moedig, dapper en zelfs edelmoedig.

— Edelmoedig? Het mocht wat, riep Baxter op schampere toon. Men kan gemakkelijk een paar pond weggeven als men er duizend steelt.

— Neem mij niet kwalijk, chef, vervolgde Marholm onverstoorbaar, maar nu geloof ik toch, dat gij John Raffles tekort doet. Gij zult u nog wel herinneren, dat hij een paar maanden geleden bij de bankier Goldstein ongeveer dertigduizend pond sterling uit een brandkast heeft gehaald. Die Goldstein is een doortrapte bandiet, tussen ons gezegd en gezwegen, maar dat laat ik daar. Maar in ieder geval heeft Raffles de volgende dag een bedrag van tienduizend pond sterling gezonden aan een der gemeentelijke ziekenhuizen.

— En dat ziekenhuis heeft zich gehaast het geld onmiddellijk weer aan de bankier ter hand te stellen, riep Baxter op triomfantelijke toon.

— Hetgeen ik zeer dom vind, ging Marholm voort. Ten eerste wist dat ziekenhuis volstrekt niet, of juist die tienduizend pond sterling wel afkomstig waren van de inbraak bij Goldstein, en ten tweede vind ik het helemaal niet nodig, afzetter, huisjesmelker en bedrieger weer in het bezit te stellen van een deel van het geld, dat hij op zijn goedgelovige cliënten allen kleine renteniertjes, uit de zak weet te kloppen.

Baxter had hoofdschuddend toegelusterd.

— Je beginselen bevallen mij geenszins, Marholm, zei hij toen op strenge toon. Het doet er volstrekt niet toe, hoe men zijn vermogen verwerft, ik wil natuurlijk zeggen, zo vervolgde hij haastig, toen hij zag tot welke noodlottige consequenties deze opmerking zou kunnen leiden, ik wil natuurlijk zeggen, dat als men zijn geld eenmaal bezit, niemand anders het recht heeft, om het ons weer afhandig te maken. Maar wij dwaalen van ons onderwerp af. De laatste brutaliteit van die vervloekte Raffles doet de deur dicht. Het is mij nog steeds een raadsel, hoe de man in het huis is gekomen, en vooral hoe hij het weer verlaten heeft, zonder te worden gezien.

— Dat zal hij wel in een van zijn talloze vermommingen hebben gedaan, mijnheer Baxter, meende Marholm.

— En de hond, Marholm? Weet je wel, dat de hond kalm met hem is meegegaan?

— Wel, hij zal met het beest bevriend zijn geweest, opperde Marholm.

— Ja juist, dat is het. Ik vraag mij af, hoe dat mogelijk is. Die man moet een duivelskunstenaar zijn.

— Dat schijnt wel, chef, want ondanks de drie-en-negentig vellen van het rapport en ondanks het feit, dat de inbraak al drie dagen geleden gepleegd is, loopt hij nog steeds op vrije voeten rond.

Baxter wilde juist antwoorden, toen er op de deur werd geklopt.

— Binnen, riep Baxter met barse stem, want hij was iemand, die er op stond, te allen tijde zijn gezag te doen gelden.

De deur werd geopend en een agent van politie trad binnen, die op de drempel bleef staan en de hand aan de rand van zijn helm bracht.

— Wat is er? vroeg Baxter.

— Daar is een heer, die u dringend verlangt te spreken, chef.

— Waarover? vroeg Baxter.

— Dat wilde hij u alleen zelf mededelen, chef.

— Heeft hij zijn naam niet genoemd?

— Neen, chef. Hij zei, dat mij dat niet aanging, en dat hij alleen met u zelf wilde spreken.

Op het horen van deze woorden werd Baxter enigszins bleek en wendde zich naar zijn secretaris.

— Wat denk je er van, Marholm? vroeg hij op zachte toon.

— Wat ik er van denk, chef? vroeg de secretaris verbaasd. Wel, tenzij u denkt, dat die man een schuldeiser is, dan zou ik hem maar ontvangen.

— Je kunt je geestigheden wel voor je houden, zei Baxter. Ik wilde slechts zeggen, dat het niet onmogelijk is, nu, je begrijpt misschien wat ik bedoel.

— Ik begrijp er integendeel niets van, mijnheer Baxter.

Baxter wreef zenuwachtig de handen over elkaar en vervolgde toen haastig:

— Het is ongeveer een half jaar geleden dat... de Grote Onbekende mij hier een bezoek heeft gebracht... Je herinnert je nog wel..., de geschiedenis van de dolk met het ivoren heft... ik zal het zo gauw niet vergeten. Wie zegt me, dat hij daar niet opnieuw aankomt?

Marholm maakte een ongeduldig gebaar.

— Als gij voor enig gevaar vreest, mijnheer Baxter, neem dan twee agenten bij u.

— Twee agenten, herhaalde Baxter op schampere toon. Dat zou wel veel helpen. Een half dozijn is nog niet genoeg.

— Neem er dan een dozijn en laat de man binnenkomen, zei Marholm kortaf terwijl hij zijn zware bril weer met een ruk op zijn neus schoof en zich opnieuw in zijn arbeid verdiepte.

Baxter scheen nog even te aarzelen, trok toen een lade van zijn bureau open, overtuigde zich, dat zijn revolver er in lag, nam in zijn bureaustoel plaats en gelastte de agent, de bezoeker binnen te laten komen.

De man verwijderde zich en het werd nu stil in het grote vertrek.

Van tijd tot tijd wierp Baxter een schichtige blik in de lade, waarin de revolver lag, en nu en dan keek hij in de richting, waar zijn secretaris rustig zat te schrijven, als of er geen vuiltje aan de lucht was.

Daarop ging de deur langzaam open en trad er een man van buitengewone lichaamslengte binnen.

Aanstands gevoelde Baxter zich weer op zijn gemak gesteld.

Hij had de Grote Onbekende reeds enige keren onder verschillende gedaanten gezien, en hij wist, dat het zelfs John Raffles onmogelijk zou vallen zijn gedaante tot die lengte uit te rekken.

De bezoeker, die binnentrad, moest op zijn minst zes voet lang zijn.

Hij was echter niet zwaar gebouwd, maar integendeel zeer mager, ofschoon zijn bewegingen en zijn gehele optreden op een buitengewone spierkracht wezen.

Hij had een smal, langwerpige gelaat, met vooruitstekende jukbeenderen, en donkere, diepliggende ogen, die bijna ge-

heel schuil gingen onder borstelige, zware wenkbrauwen.

De bezoeker was gekleed in een donker pak en een zwarte jas, die zijn lengte en zijn magerheid nog meer deden uitkomen.

Hij hield een slappe, vilte hoed in de dunne gespierde vingers zijner linkerhand, terwijl zijn rechterhand speelde met een Spaans rietje.

De bezoeker kwam een paar stappen nader na de deur achter zich te hebben gesloten en bleef toen staan, terwijl hij zijn blik langzaam door het vertrek liet dwalen.

Eindelijk vroeg hij:

— Heb ik de eer en het voorrecht, hoofdinspecteur Baxter te spreken?

De hoofdinspecteur van Scotland Yard kon niet aanstands antwoorden.

De stem van zijn bezoeker had hem zo verschrikt, dat hij naar zijn woorden zocht.

Hij had al duizende stemmen van misdadigers gehoord, maar nooit had hij kunnen geloven, dat een zo kelderachtig somber geluid, dat klonk als het roffelen op een omfloerste trom, of als het dof gebeier van een alarmklok, kortom, zo iets spookachtigs en onnatuurlijks, uit de borst van een sterfelijk mens kon komen.

Ondanks de doffe klank was de stem zo luid, dat alle hoeken van het grote vertrek er van resoneerden, ofschoon de man blijkbaar voor zijn doen gewoon gesproken had, en het scheen Baxter toe, alsof zij een metalen naklank had, die nog bleef doorgalmen, toen de spreker reeds zweeg, en het antwoord op zijn vraag wachtte.

Eindelijk vond Baxter de kracht om met zwakke stem te antwoorden:

— Ik ben inderdaad Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard. Wilt gij niet plaats nemen?

— Ik dank u, inspecteur, ik zal liever blijven staan, antwoordde de bezoeker rustig, zonder zijn blik een ogenblik van het gelaat van de grote man af te wenden.

— Zoals gij wilt, hernam Baxter, een weinig zenuwachtig geworden door de rust en de onbeweeglijkheid van de be-

zoeker, en de starende blik van diens ogen. Mag ik dan weten wat u tot mij voert? Heb gij mij wellicht iets mede te delen in verband met... de inbraak die de Londense politie sedert enige dagen bezig houdt en waarvan gij wel zult hebben vernomen?

Er verscheen een zonderlinge, flauwe glimlach op de dunne lippen van de vreemdeling, en de donkere, diepliggende ogen verkregen zulk een felle, boze blik, dat Baxter onwillekeurig een beweging naar de lade van zijn schrijftafel maakte.

De vreemdeling had het gebaar opgemerkt, en voor het eerst sedert hij was binnengekomen, maakte hij een beweging.

Hij hief de linkerhand, waarin zich de slappe hoed bevond, langzaam op en zei:

— Gij kunt dat wapen wel laten rusten, hoofdinspecteur. Het verbaast u, dat ik weet dat gij daar uw revolver bewaart? O, ik weet nog veel meer. Misschien hebt gij daareven een uitdrukking op mijn gelaat gezien, die u verwonderde, of misschien zelfs wel verschrikte. Dat komt omdat gij toen een naam wilde uitspreken, toebehorend aan een man, over wie ik juist hier wilde spreken.

— Gij meent... John Raffles? zei Baxter bijna onhoorbaar, alsof hij werkelijk bang was, dat de Grote Onbekende hem zou kunnen horen.

— Precies, die bedoel ik, mijnheer Baxter, antwoordde de bezoeker rustig, maar de blik in zijn donkere ogen zou er gedurende het volgende gesprek niet meer uit verdwijnen.

— En zoudt gij misschien iets ontdekt hebben dat tot... hm... tot zijn arrestatie zou kunnen leiden? vroeg Baxter gretig.

De glimlach rondom de lippen van de vreemdeling groefde zich dieper.

— In dat opzicht moet ik u teleurstellen, mijnheer Baxter, en als gij een raad van mij wilt aannemen, dan zou ik u wel in overweging willen geven, het onderzoek in de richting, waarin het nu wordt voortgezet, te staken. Want 't papier, hetwelk uw assistent aan ginds ta-

feltje vol schrijft, kan voor nuttiger doeleinden gebruikt worden.

Marholm was wel enigszins in zijn wiek geschoten, maar hij kon toch niet nalaten, op te merken:

— Onze geachte bezoeker heeft volkomen gelijk. Ik had reeds de eer, hetzelfde te suggereren aan de hoofdinspecteur; ik moet er helaas, aan toevoegen: zonder enig resultaat.

Baxter beet zich op de lippen.

— Gij denkt dus werkelijk, mijnheer, dat wij op het verkeerde spoor zijn? vroeg hij.

— Ik denk het niet alleen, maar ik ben er zeker van.

— Mag ik vragen, waarop gij dit inzicht meent te mogen steunen?

— Gij moogt het vragen, mijnheer Baxter, maar ik wil er liever niet op antwoorden. Ik zie daar een verschrikte uitdrukking op uw gelaat. Ik meen er de oorzaak van te kunnen vermoeden. Maar stel u gerust; ik heb part noch deel aan de inbraak bij bankier Goldstein.

Het bloed steeg Baxter naar de kaken, want de bezoeker scheen wel een gedachtenlezer te zijn: de hoofdinspecteur had werkelijk iets dergelijks vermoed.

Hij mompelde een paar onverstaaibare woorden en hernam toen enigszins luider:

— Ik neem natuurlijk dadelijk aan, dat gij niet bij de zaak in kwestie betrokken zijt, mijnheer, en ik vraag er zelfs niet verder naar, waarom gij meent, dat ons onderzoek op niets zal uitloppen. Maar in dat geval blijft mij niets anders over dan u nogmaals te vragen wat mij de eer van uw bezoek verschaft.

Voor het eerst sloeg de bezoeker de blik neer en scheen iets op de vloer te zoeken.

Toen hij de ogen weer opsloeg blonk er een somber, wraakzuchtig vuur in, en zijn stem leek als uit het graf te komen toen hij zei:

— Gij zoekt naar John Raffles? Welnu, mijnheer Baxter, ik wil proberen hem aan u over te leveren.

HOOFDSTUK II

DE OVEREENKOMST

Baxter meende eerst niet goed te hebben verstaan.

Zijn ogen puilden bijna uit zijn hoofd en zijn adem stokte.

Toen kwam hij snel een paar passen op de bezoeker toe en zei:

— Gij wilt...? Wilt gij werkelijk Raffles aan ons overleveren? Maar neem toch plaats, mijn waarde heer. Ik vraag excuus, gij wilt liever blijven staan. Nu, daar is geen bezwaar tegen. Wilt gij niet roken?

Houdt gij soms van een fijne havana? O, gij zijt zeker geen hartstochtelijk roker; daarom kan ik u benijden. Roken stompt de hersens af, en ik wilde, dat ik het ook laten kon. Maar ik zie, dat ik van het onderwerp afdwaal... wees zo goed, nog eens te herhalen wat gij zeide... Het gaat om John Raffles, die gij in handen hebt en ons wilt overleveren, nietwaar? Maar breng hem dan, verzoek ik u, aanstonds binnen.

De bezoeker had deze woordenstroom, zonder dat er een spier van zijn gebuind gelaat vertrok, over zich laten heengaan, en de wrange glimlach was geen ogenblik van zijn krachtig getekende mond geweken.

Nu haalde hij onmerkbaar de schouders op, en zei op rustige toon:

— Geachte hoofd-inspecteur Baxter, ik vrees, dat gij mij niet geheel en al begrepen hebt.

— Maar ik meende toch..., stotterde Baxter.

— Ik geloof, dat mijnheer gelijk heeft, liet nu Marholm zich horen op zijn gewone droge toon. Er was in de mededeling van mijnheer volstrekt niets, dat er op wees, dat hij John Raffles reeds in handen had.

De vreemdeling wendde langzaam het hoofd naar de spreker om.

— Ik ben uw secretaris zeer dankbaar, dat hij mij ter hulp is gekomen, zei hij. Inderdaad mijnheer Baxter, in-

dien ik John Raffles in mijn macht had, zou ik niet zoveel woorden aan hem verspillen, want dan zou hij reeds zijn, op een plek, waar hij u, noch iemand anders ooit meer zou kunnen schaden.

Baxter week verschrikt achteruit.

Er klonk iets in de kelderachtige stem van zijn bezoeker, dat hem schrik en angst aanjoeg.

Toen vermande hij zich en vroeg op zakelijke toon:

— Mag ik weten wie gij zijt, mijnheer?

— Neen, mijnheer, dat moogt gij niet, klonk het kalme antwoord. Trouwens wat zoudt gij aan een naam hebben, die ik had verzonnen. Gemakshalve kunt gij mij Brown of Blue of Red noemen, maar laten we het houden op Johnson. Ik kom u mijn hulp aanbieden en ik verzeker u, dat de hulp van een man als ik niet geheel en al waardeloos is. Gij van uw kant kunt die kneep aanvaarden, of afwijzen, al naar gij verkiest. Ik wil u volstrekt niet dwingen.

— Maar gij verbindt toch zeker een of andere voorwaarde aan het verlenen van uw hulp? ging Baxter voort.

— Een voorwaarde? Wat bedoelt gij? vroeg de bezoeker, terwijl zijn zwarte wenkbrauwen zich fronsten.

Alweer geraakte de arme Baxter in de war onder de doordringende blik van de donkere ogen, welke de bezoeker op hem richtte.

— Ik meende... ik bedoelde..., stotterde hij. Het spreekt toch vanzelf, dat gij uw hulp niet... gratis aanbiedt.

— Spreekt dat zo vanzelf, meent gij, mijnheer Baxter? Kunnen er geen andere beweegredenen zijn? Welnu, verneem dan, dat ik van u volstrekt niets begeer. Als ik John Raffles in uw handen wil overleveren, dan doe ik dit slechts, omdat ik hem tot het uiterste verneederd wil zien, omdat ik hem in de boeien gesloten voor de rechtbank wil zien sle-

pen, tenslotte, omdat ik hem veroordeeld wil zien tot een ontorende gevangenisstraf.

De bezoeker had deze laatste woorden met stemverheffing gesproken, zijn ogen schoten bliksems onder de dikke wenkbrauwen en de laatste woorden waren sidderend over zijn dunne lippen gekomen. Baxter had met toenemende vrees en onrust naar deze woorden geluisterd.

— Gij zijt dus zijn vijand? vroeg hij eindelijk op zachte toon.

— Mij dunkt, dat gij dat wel begrepen zult hebben, antwoordde de bezoeker op grimmige toon. Als gij beseffen kon, hoezeer ik hem haat, dan zoudt gij wellicht huiverend terug deinzen en uw oren dichtstoppen. Maar laat het u genoeg zijn te weten, dat hij mijn doodsvijand is. En nu stel ik u nogmaals de vraag: aanvaardt gij mijn hulp of wijst gij ze van de hand?

Baxter scheen een ogenblik na te denken.

Wie was deze man? Wat was hij van plan. Wat was zijn verleden en welke rol had de Grote Onbekende in zijn leven gespeeld.

Op al deze vragen kon de hoofdinspecteur geen antwoord geven en nu begreep hij ook zeer goed, dat hij het van de bezoeker zelf zeker nooit zou ontvangen.

Er was in diens leven een geheim, dat hij zeker nooit zou prijsgeven.

Mocht hij de hulp van deze geheimzinnige vreemdeling aanvaarden?

Mocht hij de eer, die hem zonder twijfel ten deel zou vallen, kopen tot een prijs, die wellicht later veel te hoog zou blijken?

Zou deze man hem misschien een valstrik spannen?

Kon hij geen afgezant zijn van Raffles, en kon dit alles geen vooruit afgesproken comédie betekenen?

Al deze vragen spookten de ongelukkige hoofd-inspecteur tegelijk door het hoofd.

Hij wierp een wanhopige, vragende blik op zijn secretaris, maar deze scheen ijverig in zijn werk verdiept te zijn, en zich niet meer te bekommeren om

hetgeen er in het vertrek voorviel.

Eindelijk raapte Baxter al zijn moed bijeen.

Hij ging met zich zelf te rade, en kwam tot de gevolgtrekking dat hij zich in ieder geval de handen niet behoefde te binden, en alle relaties met de geheimzinnige bezoeker zou kunnen ontkennen als het nodig was.

Hij zei dus op schijnbaar luchtige toon:

— Ik wil u eerlijk bekennen, dat uw aanbod mij wel toelacht. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat wij reeds geruime tijd vergeefse pogingen in het werk stellen, om John Raffles in handen te krijgen.

— Al jaren, viel de bezoeker Baxter kalm in de rede.

— Al jaren? riep de hoofd-inspecteur met geveinsde verbazing uit, ofschoon hij het zeer nauwkeurig tot op een dag na had kunnen zeggen. Mijn hemel, waar blijft de tijd? Nu dan, ik neem uw hulp aan, mijnheer. Het spreekt echter vanzelf, dat ik enige zekerheid uwerzijds nodig heb.

— En ik van mijn kant, zou u om enige faciliteiten moeten verzoeken, merkte de bezoeker kalm op. De hulp van de politie kan mij natuurlijk in sommige gevallen van groot nut zijn.

Baxter dacht even na en antwoordde toen, nadat hij nogmaals tevergeefs Marholm met de blik geraadpleegd had:

— Wel, daartegen kan geen bezwaar zijn.

In zichzelf overwoog hij, dat het misschien van groot nut kon zijn, als hij deze man, die hij volstrekt niet kende, door zijn eigen manschappen kon laten controleren. Eigenlijk gezegd beviel hem het uiterlijk van de man geenszins, en daarom achtte hij het meer dan voorzichtig, hem in het oog te doen houden.

Het leek wel, of de onbekende vreemdeling voelde, wat er in het gemoed van de hoofdinspecteur van Scotland Yard omging, want een vluchtig lachje verscheen om zijn dunne lippen en hij nam Baxter tersluiks met een minachtende blik op.

Toen klonk zijn kelderachtig geluid opnieuw door het vertrek:

— Dan hebben wij voorlopig niets meer te bespreken, mijnheer Baxter. Zodra ik in mijn plannen geslaagd ben zal ik u opbellen of een telegram zenden met de nodige inlichtingen waar Raffles zich op dat ogenblik bevindt. Gij hebt dan niets anders te doen, dan hem eenvoudig te komen arresteren.

Baxter wreef zich in de handen, maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Zoudt gij ons uw woonplaats niet willen opgeven? vroeg hij haastig. Wij konden wel zelf eens een spoor hebben gevonden en dan zou het zeer gemakkelijk zijn, als wij direct met elkaar in contact konden komen.

Baxter keek zijn bezoeker vol verwachting aan.

Deze haalde echter onmerkbaar de schouders op, terwijl het lachje om zijn mond veel op een grijns begon te gelijken.

— Ik kan mij voorstellen, mijnheer Baxter, zei hij, dat gij biezonder veel belang stelt in mijn verblijfplaats; ik geloof echter dat het voor alle partijen beter is, wanneer ik u die niet noem. Wat betreft het zelf vinden van een spoor, ik denk dat gij verstandiger doet, deze illusie maar te laten varen. Het spijt mij, dat ik dit zo op de man af moet zeggen, maar ik geloof werkelijk niet, dat de Londense politie over genoeg middelen beschikt, om haar gevaarlijkste tegenstander in handen te krijgen. Mocht het geluk u echter gunstig zijn en hebt gij dan nog mijn hulp nodig, dan hebt gij niets anders te doen, dan een uwer agenten te zenden naar een klein Italiaans café in Houndsditch, op de hoek van de Tempelstraat en de Theemskade. De man hoeft daar alleen maar aan de waard te zeggen dan: «Mijnheer Baxter heeft de hulp van Johnson nodig» en dan zal ik mij zo spoedig mogelijk te uwer beschikking

komen stellen.

Baxter schrok bij het horen van deze laatste woorden zichtbaar.

Hij kende die Italiaanse herberg, waarover de geheimzinnige bezoeker sprak en hij wist, dat het in de gehele buurt bekend stond als een verzamelplaats van gevaarlijk geboefte.

De bezoeker scheen de indruk te bemerken die zijn woorden maakten.

Hij haalde de schouders op en vervolgde:

— Gij kunt het doen of laten, mijnheer Baxter. Ik ben echter van mening, dat men dieven met dieven kan vangen. Bedenk wel, dat de arrestatie van John Raffles u onvergelykelijke roem zou brengen en dat gij zeer waarschijnlijk aanzienlijke promotie zoudt maken.

Deze laatste woorden schenen Baxter geheel te overtuigen.

Zijn bol gelaat klaarde op, toen hij bedacht, dat de vooruitzichten, welke de geheimzinnige vreemdeling hem hier opende, volstrekt niet overdreven waren.

Hij besloot dan ook, niet langer te aarzelen, maar riep uit:

— Afgesproken, mijnheer. Gij hebt gelijk. Het doel heiligt de middelen. En wanneer wij Raffles eenmaal in onze macht hebben, verzeker ik u, dat gij niet over ons te klagen zult hebben. Men zal u goed weten te belonen.

De vreemdeling wierp Baxter 'n hooghartige koele blik toe.

Hij richtte zich in zijn volle lengte op en zei afgemeten:

— Ik begeer geen beloning, mijnheer. Ik zal mij ruimschoots voldoende beloond achten, als ik mij op die man heb kunnen wreken.

De bezoeker zette met een zwaai zijn flambard weer op en voor Baxter nog iets had kunnen zeggen, was hij op de deur toegetreden en had na een korte en stomme buiging het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK III

PROFESSOR LYNCH

De bezoeker van de hoofdinspecteur van politie verliet snel het gebouw van Scotland Yard.

Zodra hij op straat was gekomen, bleef hij staan en wierp een blik achter zich, teneinde zich te vergewissen, dat hij niet werd gevolgd.

Waarschijnlijk, wist de man nog niet wie Baxter was, anders had hij zich deze moeite waarschijnlijk wel bespaard.

De waarheid gebiedt echter te getuigen, dat het Baxter weinig gebaat zou hebben, of hij zijn bezoeker een paar agenten achterna had gezonden, want op slechts enkele passen van de uitgang, stond een lange, lage, open auto geparkeerd.

De vreemdeling stapte snel op deze auto toe, en nam achter het stuurwiel plaats.

Hij draaide het contact sleuteltje om en gaf gas.

De auto reed Oxfordstreet geheel uit, volgde Holborn Viaduct, New Gate street, Cheapside, tot de Theemskade bereikt was.

Hier versnelde de bestuurder de gang van zijn wagen tot hij in de buurt van de Theemstunnel een onaanzienlijke garage bereikt had, waar hij de auto neerzette.

Maar ook dit deed hij niet eer, dan nadat hij zijn doordringende ogen door de straat had laten dwalen, ten einde er zich van te verzekeren, dat hij niet was gevolgd.

Zodra de auto aan de zorgen van de garagehouder was toevertrouwd, trad de vreemdeling weer naar buiten, sloeg de Highstreet in en vervolgens een nauwe steeg, tot hij bleef staan voor een tamelijk groot, hoog huis, van morsig uiterlijk.

Daar de deur open stond, behoefde de man zich niet de moeite te geven deze te openen.

Hij liep zonder onderbreking vijf trappen op tot hij de zolderverdieping bereikt had.

Op deze verdieping kwamen drie deuren uit.

De vreemdeling haalde een sleutel uit zijn zak en opende een dezer deuren, welke hij, na te zijn binnengetreden, weer zorgvuldig sloot.

Hij bevond zich nu in een zonderling gemeubeld, vrij groot vertrek.

Het was half slaapkamer, half woonkamer, maar men zou het evengoed voor het laboratorium van een of andere scheikundige hebben kunnen houden.

Dicht bij het grote raam stond een grote withouten tafel, beladen met een groot aantal maatglazen, overhaalkolven en bunzenbranders, benevens vele reageerbuizen en dozen met zonderling gevormde instrumenten.

Tegen een der wanden van het vertrek stond een kleine boekenkast en daar bovenop een paar dozijn stopflessen, die allerlei zonderlinge gedrochten bevatten, waarvan de aard waarschijnlijk alleen aan de bezitter bekend was.

Een klein ijzeren ledikant stond in een hoek van het vertrek, dicht bij de deur en daar schuin tegenover een eenvoudige schrijftafel.

De man liep recht naar het raam toe en opende het.

Hij wierp zijn grote hoed in een hoek, ontdeed zich van zijn jas en staarde naar buiten.

Het huis was gebouwd op een der hoogste punten van Londen en van dit raam uit kon de blik een groot gedeelte van de wereldstad omvatten.

Zover het oog reikte golfde aan alle zijden een reusachtige huizenzee en de Theems strekte zich tot aan de horizon uit.

Men kon van hier niet minder dan vijf bruggen ontwaren en bij helder weer

was het zelfs mogelijk in de verte het Battersea Park te zien liggen.

De vreemdeling bleef even in gedachten verzonken staan en wreef zich over het magere gelaat.

Toen hief hij het hoofd langzaam op en nu stond er een trek van onwrikbare vastberadenheid op zijn trekken te lezen.

— John Raffles, professor Lynch heeft je de oorlog verklaard. Een van ons beide moet verdwijnen. En als niet alles mij tegenloopt, dan zal niet ik de gene zijn, die het toneel verlaat. Wij hebben nog een kleine rekening met elkaar te vereffenen.

De man, die deze woorden in zich zelf gemompeld had, wendde zich van het raam af en nam aan zijn schrijftafel plaats.

Hij opende een der laden en nam er een lijvig boekdeel uit, dat hij opensloeg.

Het bestond uit gelinieerde bladen en was voor de helft vol geschreven.

Hij schreefde een vulpen open en begon met kleine duidelijke letters te schrijven.

Blijkbaar maakte hij enige aantekeningen in een dagboek.

Van tijd tot tijd hield hij op en dan verscheen er een hatelijke grijns om zijn dunne lippen.

Toen bladerde hij een aantal pagina's terug, die hij aandachtig begon door te lezen.

— Dit zijn alle data, waarop de Grote Onbekende in mijn leven is getreden, mompelde hij voor zich heen. Misschien heeft hij het enige malen gedaan, zonder dat hij er zich van bewust was, maar daaraan denk ik mij niet te storen. Het is mij voldoende, dat hij mij heeft willen dwarsbomen.

Professor Lynch sloeg nog een paar bladen om en vervolgde zijn alleenpraak.

— Niet alleen in Londen heeft hij mij de voet dwars gezet, maar zelfs te Parijs heeft hij enige mijner mannen in handen van de politie overgeleverd. Ik zie hier, dat het nog geen volle maand geleden is, toen deze zogenaamde gentleman-inbreker zich te Parijs bemoeide met een zaak, die zonder zijn tussen-

komst zeker tot een goed einde zou zijn gebracht en waarvan de mislukking ons enige miljoenen gekost heeft. Als ik dat bedenken, zou ik de ellendeling met eigen hand kunnen wurgen.

Weer sloeg de professor een paar bladzijde terug en beukte hevig met de vuisten op het tafelblad.

— Maar wat hij mijn beste adjudant de hoofdman van de « Raven » te Parijs heeft laten ondergaan en vooral diens minnares, dat zal ik hem nooit vergeven.

De donkere ogen van de professor schoten vonken, terwijl hij dit zei.

Hij bleef nog enige tijd doorlezen en wierp toen het boek met een woedend gebaar weer in de openstaande lade.

Hij stond op, liep driftig door het vertrek op en neer, en hervatte zijn alleenspraak.

— Ik heb hem de oorlog verklaard en ik zal vechten tot het einde. Maar laat ik mij zelf niet bedriegen; ik heb met een buitengewoon sterke tegenpartij te doen. Raffles heeft evenveel gedaanten als er dagen zijn in het jaar. Wie weet hoe dikwijls ik hem ben tegengekomen, zonder het zelf te weten.

Professor Lynch liet het hoofd op de borst zinken en vervolgde:

— Die man moet over wonderlijke hulpmiddelen de beschikking hebben. Het is een raadsel, hoe hij er tot dusverre in geslaagd is aan de klauwen van de politie te ontkomen.

Het is waar, dat ook ik tot nu toe niet in haar macht ben geraakt, maar wie zou dan ook achter de bekende professor in de chemie de eigenlijke chef zoeken ener wijdvertakte bende, die haar afdelingen over de gehele aarde verspreid heeft? Niemand immers. Maar wie zegt mij, dat ook John Raffles zich niet verbergt achter het mom van een of ander hooggeplaatste persoonlijkheid?

De eerste moeilijkheid is, zijn identiteit uit te vinden, vervolgde hij. Weet ik die eenmaal, dan volgt de rest van zelf en dan zal John Raffles veel moed en schranderheid aan de dag moeten leggen, als hij mij ontkomt.

HOOFDSTUK IV

DE STRIJD NEEMT EEN AANVANG

Op de avond van dezelfde dag bevond zich ongeveer een twintigtal bezoekers in de conversatiezaal van de Windsor Club, een der meest selecte clubs van Londen, in de Oxfordstreet-gelegen.

Aan de grote tafel in het midden zat een groepje heren, waaronder zich ook hoofdinspecteur Phileas Baxter bevond.

Ook de vice-president der club, Lord William Aberdeen en diens vriend, secretaris en onafscheidelijke metgezel Charles Brand waren aanwezig.

Het gesprek had enige tijd gelopen over de onlangs gepleegde buitengewoon brutale inbraak bij bankier Goldstein.

En het moet gezegd worden, dat de leden van de Windsor Club de ongelukkige Baxter niet spaarden.

Zijdelings of direct maakten zij er hem een verwijt van, dat hij de onbeschaamde inbrekers nog steeds niet had weten te arresteren.

Baxter werd onder deze vloed van verwijten beurtelings bleek en rood.

Hij scheen telkens een opmerking te willen maken en deze slechts met de grootste moeite te weerhouden.

Plotseling riep een der heren, die tot op dit ogenblik nog geen deel aan het gesprek had genomen:

— Wil ik u eens wat zeggen, mijnheer Baxter? Welnu dan, ik geloof niet dat gij die Grote Onbekende, die waarschijnlijk deze inbraak op zijn geweten heeft in handen zult krijgen, voor hij een natuurlijke dood gestorven is, vermoedelijk dus over een jaar of veertig.

Dat was meer dan de arme Baxter kon verdragen.

Hij plaatste zenuwachtig een paar vingers tussen zijn boord en hals, schraapte enige malen zijn keel, nam een duchtige slok van zijn whisky soda, sloeg met de vuist op tafel en riep uit:

— Neem mij niet kwalijk, Mr. Markham, maar ik durf u wel te verzeke-

ren, dat gij u vergist.

Een algemene kreet van verbazing liet zich in het grote vertrek horen.

De overige bezoekers, die uit de verte naar het gesprek hadden geluisterd, kwamen toelopen en schaarden zich om Baxter heen.

Deze begreep wel, dat hij nu te ver was gegaan om nog terug te krabbelen, ofschoon hij er in zijn hart van overtuigd was, dat hij er beter aan zou doen zijn geheim voor zich te houden.

Toen hij echter al die gezichten om zich heen zag, waarop niets dan spanning en nieuwsgierigheid stond te lezen, toen dwong zijn ongeneslijke ijdelheid er hem toe, alle voorzichtigheid te laten varen.

Zijn stem trilde van opwinding, toen hij hernam:

— Mijnheren, ik meen u de verzekering te mogen geven, dat John Raffles de langste tijd op vrije voeten heeft vertoefd.

Weer klonk een kreet van verbazing, ditmaal gemengd met ongeloof.

Baxter keek verontwaardigd om zich heen.

— Ik zeg u niets dan de waarheid, mijne heren, hernam hij. Ik heb mij de medewerking verzekerd van iemand, die over buitengewone hulpmiddelen beschikt en die mij verzekerd heeft, dat het hem gemakkelijk zal vallen zich van de persoon van John Raffles meester te maken.

Sommige leden van de Windsor Club slaakten een kreet van teleurstelling.

— Dan zal hij zich zelf wel zijn komen aanbieden, mijnheer Baxter, riep er een op spottende toon.

Een luid gelach volgde op deze uitval.

Baxter keerde zich met hoog rood gelaat tot de man die het gewaagd had hem zo openlijk te bespotten.

Hij trachtte zijn stem koel te doen

klinken, toen hij zich tot de spreker wendde met de opmerking :

— Gij vergist u, mijn waarde heer Halward. Ik kan u de verzekering geven, dat het niet John Raffles zelf was. Dat kan eenvoudig niet, omdat de man die mij thans zijn hulp heeft aangeboden minstens een hoofd groter is dan de meesterdief.

Dit scheen de spotter van zoëven echter niet te overtuigen.

Hij haalde de schouders op, maar deed er verder het zwijgen toe.

Baxter vatte dit op als een overwinning en wierp een zegevierende blik in het rond.

— Zoals ik u zeg, mijnheeren, geloof ik in die man een medewerker te hebben gevonden, wiens hulp niet te onderschatten valt. Het zou mij niet verwonderen als wij met zijn medewerking de gentleman-inbreker binnen enkele weken onschadelijk hebben gemaakt.

— Hoe heet hij? klonk nu de rustige stem van de vicepresident, Lord Aberdeen.

Baxter keek bij het horen van die kalme stem op, alsof men hem een por in de ribben had gegeven.

Hij werd vuurrood en stotterde:

— Hij wilde mij zijn naam niet zeggen, mylord, maar wat doet dat er toe, als zijn hulp mij slechts baat?

— Gij hebt gelijk, mijnheer Baxter, hernam Lord Aberdeen op dezelfde rustige toon. Reeds Shakespeare liet Julia de uitroep slaken: « Wat doet de naam er toe? ».

Baxter was weliswaar weinig op de hoogte van de Shakespeareaanse literatuur, maar hij knikte niettemin met zijn dik rood hoofd, en vervolgde:

— De man die mij zijn hulp heeft aangeboden, maakte op mij de indruk van een zeer krachtige persoonlijkheid te zijn. Hij schijnt een verbitterd vijand van Raffles te wezen en ik kan niet inzien, waarom ik mij niet van de vijanden van de Grote Onbekende zou bedienen, om hem ten val te brengen.

— Daar hebt gij groot gelijk in, mijnheer Baxter, klonk opnieuw de stem van de vicepresident. Waar woont uw man?

Weer vloog het bloed naar het gelaat van de hoofdinspecteur.

Hij koesterde grote verering en hoogachting voor Zijne Lordschap, maar hij had hem nu toch gaarne gewenst in het land waar de peper groeit.

— Hij wilde mij zijn woonplaats niet mededelen, mylord, mompelde hij bijna onverstaanbaar.

— Aha, was alles wat Zijne Lordschap zei.

Hij stond op en wenkte zijn vriend Brand.

Baxter, ofschoon een weinig terneer- geslagen, verkreeg tamelijk spoedig zijn besef van eigenwaarde.

— Het is mogelijk, mylord, zei hij tot de vice-president, die zich gereed maakte om te vertrekken, dat de zaak een weinig geheimzinnig in haar werk is gegaan, maar toch durf ik herhalen, dat Raffles zich wel in acht zal moeten nemen.

— Dat zal hij dan ook zeker wel doen, mijnheer Baxter, klonk de metalen stem van Lord Aberdeen.

De vicepresident maakte een afgemeten buiging voor de overige bezoekers en had het volgende ogenblik met zijn vriend het vertrek verlaten.

Het tweetal schreed over het grote portaal naar de monumentale trap, daalde deze af, om in de vestiaire hun overjassen aan te trekken.

— Zullen wij van de auto gebruik maken, Charles? vroeg Lord Aberdeen zacht, terwijl hij op de deur toeging, die door een ijverige portier voor hem geopend werd.

— Ik geloof dat je liever wilt wandelen, is het niet? antwoordde de jongeman, terwijl hij zijn vriend met een vragende blik aanzag.

— Je hebt gelijk, antwoordde deze. Het is een verrukkelijke avond. Wil jij aan Henderson zeggen, dat hij naar huis kan rijden?

De jonge man liep naar buiten en wisselde enige woorden met de chauffeur van een blauwgelakte Rolls Royce, die op enige afstand naast het trottoir geparkeerd stond.

De chauffeur tikte aan zijn pet en de auto reed weg.

Charles Brand voegde zich weer bij Lord Aberdeen en de beide heren begaven zich op weg.

Geruime tijd liepen zij zwijgend voort.

Eindelijk merkte Brand op zachte toon op:

— Ik geloof dat ik mij wel kan voorstellen, waar je op het ogenblik aan denkt, Edward.

— Dat is ook niet moeilijk te raden, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend. Onze goede vriend Baxter heeft zijn mond weer eens lelijk voorbij gepraat.

— De man wordt met de dag onnozeler, hernam Lord Aberdeen. Ik geloof dat hij in een staat van kindsheid begint te vervallen.

— Maar laten wij billijk zijn, Edward, zei de jonge man zacht. Onze goede Baxter kan onmogelijk weten, dat hij zijn belangwekkende mededeling deed in gezelschap van de Grote Onbekende zelf, die hij zo ijverig zoekt. Hij kan toch onmogelijk weten, dat jij niet Lord William Aberdeen bent, maar...

Zijn vriend legde hem met een snel gebaar de hand op de arm en belette hem aldus voort te gaan.

— Wees voorzichtig, zei hij op fluisterende toon. Het is hier zeer druk. Laat ons een rustiger straat ingaan.

De beide mannen sloegen een brede dwarsstraat in, waar het op dit uur van de avond zeer stil was.

Na enige tijd vervolgde Lord Aberdeen:

— Je hadt in zekere zin gelijk, amice. De goede Baxter kon niet weten dat hij inderdaad John Raffles voor zich had, toen hij meende het woord te richten tot Lord William Aberdeen.

Weer liepen de beide vrienden enige tijd zwijgend voort.

Charles Brand, de vertrouwde vriend en metgezel van de Grote Onbekende, was de eerste die het woord weer nam.

— Intussen wil ik je wel bekennen, dat die mededeling van Baxter mij alles behalve geruststellend in de oren klonk.

— Het is een felt, dat er iets broeit, hernam Raffles nadenkend.

— Zou hij werkelijk iemand bij zich hebben gehad, die hem het voorstel heeft

gedaan, je in handen van de politie over te leveren?

— O, ja. Daar ben ik zeker van, antwoordde Raffles op ernstige toon. Baxter heeft niet genoeg fantasie om zo iets uit zijn duim te zuigen. Neen, dat moet werkelijk geschied zijn.

— Maar wie kan die man zijn? riep de jongeman ongerust uit.

De Grote Onbekende haalde de schouders op.

— Baxter sprak van een vijand, en de hemel weet, dat ik er een groot aantal heb.

— Hij praatte van iemand die een hoofd langer was dan jij.

— Ja, en dat is dan ook het enige aanknopingspunt voor ons. Ik kan hem natuurlijk moeilijk vragen, mij 'n nauwkeurige persoonsbeschrijving te geven van die vreemdeling.

— Neen, dat gaat niet, antwoordde Brand lachend. Intussen geloof ik dat wij er goed aan zullen doen, als wij een oogje houden op alle mannen die een hoofd boven jou uitsteken, en die taak zal ons niet zo moeilijk vallen, want jij behoort gelukkig niet tot de kleinsten.

— Dat komt ons zeker te stude. De man moet dus zeker minstens zes voet lang zijn. Nu, in ieder geval is dat al iets.

De beide vrienden liepen nog een poos zwijgend voort, tot zij stonden voor de mooie villa, welke John Raffles reeds geruime tijd onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Ze liepen de voortuin door, die het huis van de straatweg scheidde en beklommen het lage bordes, dat naar de voordeur leidde.

Alvorens de sleutel in het slot te steken, wierp Raffles een lange, speurende blik in het rond.

— Verwacht je iets? vroeg Brand zachtjes.

— Niets bepaalds, maar ik weet niet hoe het komt, mijn goede vriend Baxter heeft mijn rustige stemming verstoord. Die geheimzinnige vreemdeling, die hij ten tonele heeft gevoerd, staat mij allesbehalve aan.

De beide mannen waren nu binnen-

getreden en Raffles sloot de deur.

Aanstands kwam er een oude bediende met spierwit haar aanlopen, die hen beiden van hun overjassen ontlastte.

Het was Gaston, de oude trouwe kamerbediende van Zijn Lordschap.

Nog steeds in gedachten verzonken besteedde Raffles de trap, die naar de bibliotheek voerde, het vertrek waar de Grote Onbekende zich het liefst ophield.

Daar gekomen liet hij zich in een der grote, gemakkelijke fauteuils vallen en staarde enigszins somber voor zich uit.

Brand sloeg hem hoofdschuddend gade.

— Een gevaar dat ik kan voelen en tasten, dat ik onder het oog kan zien, vrees ik niet, begon Raffles. Maar deze onzekerheid, deze dreiging van een on-

zichtbare macht maken mij nerveus en prikkelbaar.

Plotseling richtte hij zich op en keek zijn vriend strak aan.

— Hoor eens, amice, ik moet reeds morgen nauwkeurig op de hoogte zijn van de dagverdeling van hoofdinspecteur Baxter. Ik moet weten, wat hij uitricht, waarheen hij zich begeeft, ook buiten de dienst.

— Daarmee zal ik je wel kunnen helpen merkte Brand op.

— Ik reken op je. Het is voor mij van belang, dat ik weet met wie de hoofdinspecteur zich in deze dagen druk ophoudt. Als ik eenmaal weet, wie de man is, die blijkbaar mijn ondergang heeft gezworen, dan zal het mij gemakkelijk vallen hem te bestrijden, en dan, dan zullen wij eens zien wie de sterkste is.

HOOFDSTUK V

BAXTER BEGAAT EEN FLATER

Reeds bij het krieken van de dag begon Brand de volgende ochtend met zijn nasproingen.

Spoedig had hij verschillende zaken ontdekt, die, naar hij meende, voor zijn vriend van groot belang konden zijn.

Baxter was diezelfde avond uitgenodigd op een partij bij Graaf Londonderry. De volgende dag zou hij de wedrennen bezoeken en de dag daarop zou hij zich naar een soirée ten huize van Lady Ethel Buston begeven.

— Zou de man dat nu werkelijk allemaal voor zijn plezier doen? vroeg Brand zich af, toen hij huiswaarts spoedde om het resultaat van zijn onderzoek aan Raffles te gaan mededelen. Het is waarachtig geen wonder, dat de man nooit iets bereikt. Hij schijnt zijn tijd aan niets anders te besteden dan aan cocktail parties en eten bij de Upper ten.

Onder het maken van dergelijke bespiegelingen wandelde hij naar huis en deelde Raffles mede wat hij vernomen had.

Deze luisterde kalm toe en zei toen, terwijl hij de jongeman op de schouder klopte:

— Dank je Charles. Maar je bent nog niet van mij af. Wij zullen trouwens de arbeid verdelen; je zult mij wel het genoegen willen doen, de partij bij Lord Londonderry bij te wonen en morgen naar de wedrennen te Epsom te gaan. Ik zelf heb toevallig een uitnodiging voor de soirée van Gravin Buston en zal dus die karwei wel voor mijn rekening nemen.

— Maar ik bedenk daar, dat Baxter zijn nieuwe medewerker wel eens op zijn bureau zou kunnen ontvangen.

— Dat zal hij zeker bij de eerste gelegenheid wel gedaan hebben, maar ik betwijfel zeer, of mijn onbekende vijand daar een gewoonte van zal maken. Ik weet niet wat het is, maar ik geloof dat die man er niet bepaald op gesteld is de kennismaking met de politie al te lang en te innig voort te zetten. Wij moeten echter in ieder geval rekening

houden met deze mogelijkheid en daarom zal ik Henderson in de buurt van Scotland Yard laten patrouilleren, goed vermomd, wel te verstaan.

Aldus werd gedaan.

Raffles wachtte er zich wel voor zijn trouwe chauffeur meer mede te delen dan hij noodzakelijk achtte, en zei hem alleen, dat hij goed moest acht geven op een man van meer dan gewone lichaams-lengte, die Scotland Yard binnen ging, hem nauwkeurig gade te slaan en hem te volgen tot hij hem ergens zou zien binnengaan.

Henderson deed wat hem opgedragen was, maar kwam tegen het etensuur terug zonder resultaat.

Hij had volstrekt niemand gezien op wie de beschrijving van Raffles ook maar enigszins van toepassing was.

— Nu, Charles, dan is het van avond jouw beurt, zo wendde Raffles zich tot de jongeman.

Brand kleedde zich, nadat de maaltijd genuttigd was, spoedig aan en begaf zich naar de partij van Lord Londonderry, waarvoor hij een uitnodiging had weten machtig te worden.

Hij keerde laat in de nacht terug, zonder enig resultaat te hebben bereikt.

De heren op de partij, welke hij bezocht had, konden geen van allen met Raffles in lengte wedijveren.

De volgende dag zouden de wedrennen te Epsom geen betere uitslag opleveren.

Brand begaf er zich reeds vroegtijdig heen in een uitstekende vorming en verloor Baxter geen seconde uit het oog, maar dit heerschap voerde wel gesprekken met bekende sportmen maar geen van deze heren viel bijzonder op door zijn lengte.

Toen Brand teleurgesteld na afloop van de wedrennen weer thuis kwam, trof hij Raffles niet in huis.

Deze keerde pas terug, toen Brand er reeds aan wanhoopte, hem nog aan het diner te zullen zien verschijnen.

Een diepe rimpel groefde zijn voorhoofd tussen de wenkbrauwen.

— Je zult het waarschijnlijk 'n beetje kinderachtig vinden, zo richtte hij zich met een flauwe glimlach tot Brand, maar ik voel mij verre van gerust. Ik ben de

straat opgegaan, geleid door de krankzinnige verwachting, dat ik mijn man onder de acht miljoen inwoners van Londen wellicht zou tegenkomen. Ik behoef je niet te zeggen, dat die verwachting beschaamd is. Men kon met meer succes in een hooiberg naar een naald zoeken.

Na het diner begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer en stak zich met de grootste zorgvuldigheid in avondkleding.

— Blijf je thuis? zo vroeg hij aan Brand die met een boek in de bibliotheek had plaats genomen bij het geopende raam, dat op het prachtige park achter het huis uitzag.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde de jonge man.

— Maar, ik zou, als ik jou was maar niet op mij wachten, hernam Raffles. Het kan zeer laat worden.

Brand haalde lachend de schouders op.

— Je weet wel, dat mij dat volstrekt niet kan schelen, zei hij. Al werd het zes uur dan zal je mij hier nog juist zo vinden als ik nu zit.

Raffles knikte de jongeman toe en schreed naar de deur.

Daar wendde hij zich nog eens om en zei:

— Ik weet niet of ik aan voorgevoelens mag geloven, maar ik denk werkelijk, dat deze avond ons wel wat verder zal brengen.

Het volgende ogenblik had hij het vertrek verlaten.

De jongeman nam zijn boek weer ter hand en was spoedig geheel in zijn lectuur verdiept.

Een kop koffie en een glas cognac troostten hem in zijn eenzaamheid.

Juist toen de marmere pendule op de schoorsteenmantel twaalf uur had geslagen, hoorde Brand voetstappen naderen.

Het volgende ogenblik werd de deur geopend en Raffles trad binnen.

De jongeman behoefde slechts een enkele blik op het gelaat van zijn vriend te werpen, om te zien, dat er een grote verandering in hem had plaats gegrepen.

Raffles' ogen straalden en een glimlach ploodde zijn dunne lippen.

De jonge man sprong op en snelde Raffles tegemoet.

— Heb je hem gezien? vroeg hij opgewonden uit.

— Ik heb hem gezien, antwoordde de Grote Onbekende opgewekt.

— Nu, dan hebben wij al veel gewonnen.

Nu ken je je vijand tenminste van uiterlijk.

— Meer dan dat, Charles. Ik meen zelfs te weten wie hij is.

De jonge man slaakte een kreet van verbazing.

— Meen je dat werkelijk? riep hij uit. Nu, dan is de avond niet nutteloos voorbijgegaan. Vertel mij eens gauw wat er is voorgevallen.

Raffles ontdeed zich van regenjas en handschoenen, liet zich behaaglijk in een der leunstoelen neer, stak een sigaret op en barstte toen plotseling in lachen uit, iets wat hem maar zelden overkwam.

Brand keek verbaasd toe.

— Is er iets grappigs voorgevallen? vroeg hij.

— Ja, en het zal je wellicht verwonderen maar daar ben ik zelf de bewerkker van geweest. Luister maar.

Ik kwam om ongeveer half negen op de soiree van Lady Buston aan. Het was reeds zeer vol in de verschillende zalen, die voor het feest ter beschikking waren gesteld. In de grote balzaal waren, naar gissing wel honderd gasten bijeen en onder deze gasten bevond zich natuurlijk ook onze vriend Phileas Baxter. Hij droeg een zeer dure, blijkbaar splinternieuwe rok, die hem echter een beetje te nauw was en hem erg deed transpireren.

— Danste hij niet? vroeg Brand lachend.

— Jawel, Charles. Ik moet bekennen, dat hij dat deed. Ik heb mij echter aanstonds van dit hartverscheurend schouwspel afgewend. Het was niet om aan te zien. De ongelukkige hoofdinspecteur had namelijk in zijn hoofd gekregen, een wals te vragen aan de vrouw des hulzes, naar je weet een zeer spichtige en opmerkelijk lange dame. Indien ik haar niet reeds jarenlang kende zou ik

het er zelfs voor hebben kunnen houden dat mijn onbekende vijand niemand anders was dan Lady Buston. Het was een afgrijselijk gezicht. Bovendien bleek het voor Baxter een buitengewoon inspannend werk te zijn, want al spoedig zag ik hem meer dood dan levend op een stoel neerzigen, terwijl zijn danseres, die schijnbaar onvermoeibaar was, onmiddellijk in de armen van een tweede liefhebber overging. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik hem goed in het oog hield. Uren lang gebeurde er echter niets en reeds had ik de hoop opgegeven, toen het mij toescheer, alsof Baxter de blik strak gevestigd hield op de brede vleugeldeuren, die toegang geven tot de balzaal.

Ik volgde de richting van zijn blik en had enige moeite om mijn verrassing te verbergen, toen ik langzaam een nieuwe gast zag binnenkomen, die onmogelijk iemand anders kon zijn dan de man, die Baxter zijn hulp had aangeboden. Hij was buitengewoon slank en zeer lang, hetgeen nog meer opviel, omdat hij in een zwarte rok gekleed was. Zijn gelaat was mager en smal en eindigde in een dunne puntbaard, die tot midden op zijn borst hing. Zijn ogen waren donker en gingen schuil onder borstelige wenkbrauwen. In één ogenblik wist ik, dat ik die man reeds vroeger moest hebben gezien.

— O ja? Waar? riep Brand uit.

— Dat kon ik mij aanvankelijk niet te binnen roepen, antwoordde Raffles. Wij hebben reeds zoveel gereisd, wij zijn in alle werelddelen geweest en hebben reeds met honderden vijanden te doen gehad. Maar na even rustig nadenken kwamen mij plotseling de omstandigheden weer voor de geest, waaronder ik die man had ontmoet.

— Wat waren het voor omstandigheden? vroeg Brand.

— Je bent er zelf bij geweest, antwoordde Raffles.

— Waar was het dan? riep de jongeman nieuwsgierig uit.

— In Parijs. Een paar maanden geleden heb ik mij zoals je je misschien zult herinneren, bemoeid met een zaak die mij eigenlijk niet aanging en die

aan een zekere bende der «Raven» het bagatel van enige miljoenen francs kostte.

— Je bedoelt toch niet de geschiedenis van het Grote Rad?

— Precies. Die bedoel ik. En toch ben ik ervan overtuigd, dat de mannen die dit grote bedrag in handen trachtten te krijgen, niet voor hun eigen rekening handelden, maar voor die van een geheimzinnig persoon, die hen allen als marionetten aan een draadje liet dansen. Ik heb naderhand een grondig onderzoek ingesteld naar die leider achter de schermen, een onderzoek, dat niet van gevaar was ontbloot en ik meen ontdekt te hebben, dat de man die in de hele wereld misschien een duizendtal gangsters onder zijn bevelen heeft, niemand anders kan zijn dan Baxter's nieuwe vriend.

— En hoe heet die man?

— Wat zijn ware naam is, ik moet bekennen, dat ik die nog niet ken. Maar in ieder geval woont hij hier in Londen onder de naam van Professor Lynch.

— Een professor? Waarin?

— Ik geloof niet, dat hij hoogleeraar aan een universiteit is, ofschoon hij wel degelijk het recht heeft onderwijs te geven. In ieder geval is zijn kennis, zijn wetenschap bijzonder groot. De man is als het ware een apostel van de misdaad. Het is mij bij mijn onderzoek gebleken, dat die professor Lynch om een menschenleven niets méér geeft, dan om het leven van de Guinese biggetjes, of de konijnen, waarop hij vivisectie verricht, dat wil zeggen niemendal.

— Je hangt geen aantrekkelijk schilderij van hem op, mompelde Brand op zachte toon.

— O, ik weet dat ik hem niet naar waarheid zou kunnen schilderen, antwoordde Raffles. Daartoe ontbreekt mij het talent. Lynch doodt louter voor zijn genoegen, zoals een ander een sigaar rookt. De misdaad is hem tot een sport geworden, die hij vol hartstocht beoefent. De slachtoffers die hij gemaakt heeft, lopen stellig in de honderden. Hij deinst evenmin terug voor sluipmoord door vergift als voor het laagste verraad.

Hier zweeg Raffles even en bekeek aandachtig zijn nagels.

Toen vervolgde hij:

— Ik zal je wel niet eens behoeven te zeggen, dat Baxter omtrent de ware aard van deze man volmaakt onkundig is.

— Dat begrijp ik, hernam Brand. Maar had je dan niet verstandig gedaan, als je de hoofdinspecteur onmiddellijk op de hoogte had gebracht?

Raffles keek de jongeman verbaasd aan.

— Hoe kom je daarbij? vroeg hij. Dat zou wel het domste zijn, wat ik had kunnen doen. Ten eerste is het voor de politie van Londen hoe goed ze ook is, bijna onmogelijk, om de ware identiteit van die man vast te stellen. Zijn organisatie werkt zo voortreffelijk en zijn alibi's zitten zo uitnemend in elkaar dat iedereen, die hem zou willen aanklagen zonder zeer duchtige bewijzen, eenvoudig zou worden uitgelachen. Professor Lynch is zeer gewaardeerd in de wetenschappelijke wereld wegens zijn vele uitvindingen en ontdekkingen en men zou degene die hem zou durven beschuldigen, zonder meer voor gek verklaren. Bovendien zou ik mij aldus in het grootste gevaar begeven, want Lynch zou daaruit onmiddellijk kunnen opmaken, wie ik ben.

— Je hebt gelijk, hernam Brand. Daar aan had ik zo gauw niet gedacht. Maar vertel verder.

— Welnu dan, ik ving de blik op, die onze goede Baxter op de binnenkomende wierp die ik, zoals ik je zei, dadelijk herkende, ofschoon hij zijn baard had laten groeien. Ik hield mij een weinig terzijde en bleef de beide mannen goed in het oog houden, zonder zelf te worden gezien. Professor Lynch, zoals wij hem voorlopig maar zullen blijven noemen, wierp eerst een blik in het rond en trad toen langzaam de zaal in.

— Zou hij geweten hebben, dat Baxter daar was? vroeg Brand.

— Dat is niet zeker. Ik zou zelfs zeggen van niet. Ik geloof dat hij daar geheel bij toeval was.

Wel, die beging, natuurlijk wat ik van hem verwachtte, een flater.

— Hoezo?

— Wel, als ik zijn blik niet had opgevangen, dan zou het nog niet zo zeker zijn geweest, dat ik Lynch herkend had. De hoofdinspecteur deed echter nog iets anders, hij stond aanstonds op, bekommerde zich niet om de allereerste beginselen der voorzichtigheid, en liep recht op de binnenkomende toe. Lynch fronste wel even de wenkbrauwen, maar dat was ook alles.

Zij reikten elkander de hand en waren aanstonds in een gesprek verdiept.

— Heb je niets kunnen afluisteren.

— Dat was tot mijn spijt onmogelijk. Het zou ook misschien gemerkt zijn en feitelijk wist ik toch reeds genoeg. Ik had mijn vijand van aangezicht tot aangezicht gezien.

— En wat gebeurde er toen?

— Dat zal ik je zeggen, Eigenlijk had hiermede de zaak afgelopen kunnen zijn. Ik had mij kunnen verwijderen zonder opzien te baren, want ik bevond mij reeds geruime tijd op het bal. Maar plotseling geschiedde er iets ongewoons.

Brand hoog zich vol verwachting voor over.

Raffles vervolgde:

— Er was juist een dans afgelopen. De muziek zweeg na een laatste accoord en de heren geleidden hun dames weer naar hun plaats. En in die stilte hoorde men plotseling de woorden: «John Raffles is hier».

Brand sprong van zijn stoel op, en trad verschrikt op zijn vriend toe.

— Wat zeg je daar? riep hij uit. Grote hemel, dan was je dus herkend.

— Dat geloof ik niet, antwoordde Raffles glimlachend.

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan, die zacht voor zich heen stond te lachen.

— Maar mijn hemel, Edward, riep hij uit. Wie riep dan toch die gevaarlijke woorden?

— Ik zelf, riep Raffles.

— Jij? kreet Brand vol verbazing.

Toen liet hij zich in zijn stoel vallen en begon plotseling smakelijk te lachen.

— Ik was het waarachtig vergeten, riep hij uit. Ik heb geheel vergeten, dat je zulk een uitnemend wuikspreeker bent.

— Die gave kwam mij uitstekend te pas hernam Raffles lachend. Ik stond juist op een voortreffelijke plek temidden van een aantal dames en heren. Het leek echter of mijn stem juilet uit de tegenovergestelde hoek van de zaal kwam. De uitwerking was, ja, hoe moet ik het beschrijven? Hoe het mogelijk is weet ik niet, maar minstens een twintigtal heren schenen zich zelve voor John Raffles te houden.

— Wat deden zij dan?

— Wel, zij lieten eenvoudig hun dames in de steek en holden weg alsof de duivel hen op de hielen zat.

— O, maar dat zal wel een andere reden hebben gehad, meende Brand. Zij zijn eenvoudig verschrikt gevlucht, omdat zij jouw kreet als een waarschuwing opvatten, en zich in veiligheid wilden brengen.

— Dat is ook best mogelijk, bekende Raffles lachend. Hoe het ook zij, nadat die twintig heren gevlucht waren, verdwenen er nog een stuk of twaalf, en dat alles zo vlug, dat onze brave Baxter natuurlijk veel te laat kwam met zijn luidkeels uitgebruld bevel om de deuren te sluiten en niemand te laten vertrekken. Er volgde toen nog een kleine comédie van deuren sluiten en onderzoeken, hetwelk alles natuurlijk geen resultaat had en slechts grote verwarring en verontwaardiging stichtte.

— Moest jij je ook aan dat onderzoek onderwerpen? vroeg Brand.

— Een eigenlijk onderzoek was het niet. De schrandere Baxter keek onze portefeuilles na en daarmee was het afgelopen.

— En Lynch?

— Ik geloof dat hij de zaak niet als een grap opvatte. Er lag een valse uitdrukking in zijn ogen en zijn handen beefden van drift. Waarschijnlijk zal hij met zijn schrandereheid wel begrepen hebben, hoe de vork in de steel zat.

— Het is in ieder geval een goede grap, zei Brand lachend. Je bent dus veilig weggekomen?

— Baxter weigerde zelfs mijn portefeuille te onderzoeken, maar ik heb die vol verontwaardiging uit mijn zak ge-

haald en ze hem onder de neus geduwd.

— En wat geschiedde er met Lynch? Heb je hem in het oog kunnen houden?

— Neen, dat ging niet. Dat was mij

te gevaarlijk. Maar wat doet het er toe? Ik weet nu wie mijn vijand is en dat is mij meer dan voldoende. De strijd is nu begonnen en wij zullen eens zien, aan wie de overwinning zal zijn.

HOOFDSTUK VI

WRESTLER CONTRA LYNCH

De volgende namiddag omstreeks vier uur reed een fraaie auto, bestuurd door een in nette livrei gestoken chauffeur, in snelle vaart door Holbornstreet.

De chauffeur stopte voor een tamelijk groot ouderwets huis, niet ver van Holborn viaduct gelegen.

De heer, die in de auto zat, stapte uit en liep snel naar de deur van het huis.

Hij keek op de koperen plaat, die daar naast tegen de muur was aangebracht en knikte tevreden.

Met fijne letters stond op deze plaat de naam: « professor John Lynch » gegrift.

De bezoeker belde aan, en vroeg aan de bediende die de deur opende:

— Is uw meester thuis?

— Ja, mijnheer, maar ik weet niet of hij op dit ogenblik te spreken is.

— Als gij mijn naam noemt, zal hij mij wel willen ontvangen, hernam de bezoeker.

— Ik ben professor Harold Wrestler uit Manchester. Wacht, hier is mijn kaartje.

De bezoeker haalde een visitekaartje uit zijn zak en overhandigde het de knecht, die er spoedig mede verdween, nadat hij de professor had verzocht op een der banken plaats te nemen, die langs de muur van de vestibule stonden.

Toen de bediende terugkeerde, vertoonde diens gelaat een bedenkelijke trek.

— Professor Lynch heeft het op dit ogenblik zeer druk, professor, zei hij. En als de reden van uw bezoek niet zeer gewichtig is...

— Maar dat is zij juist wel, viel professor Wrestler de bediende ongeduldig in de rede. Ik moet de professor spreken over een hoogst belangwekkend onderwerp op wetenschappelijk gebied. Zeg hem maar, dat ik een grote ontdekking meen gedaan te hebben in verband met de erfelijkheid bij de lagere dieren en dat ik hem hierover gaarne wilde raadplegen.

De knecht scheen te aarzelen, maar besloot toch eindelijk aan het verzoek van de bezoeker gehoor te geven.

Hij verwijderde zich opnieuw en keerde nu spoedig terug met het verzoek hem naar het studeervertrek van professor Lynch te willen volgen.

Professor Wrestler volgde de bediende op de hielen en wierp nu en dan een nieuwsgierige blik om zich heen.

Hij moest een trap op en vervolgens een aantal vertrekken door, die eenvoudig maar met smaak gemeubeld waren.

Hij kwam op zijn vrij lange tocht echter niemand tegen; het huis leek wel uitgestorven te zijn.

Eindelijk bleef de bediende staan voor een dubbele deur, waarop hij klopte, en daarna opende om de collega van de professor binnen te laten gaan.

Het was een grote werkkamer van bijna zes meter lang en vijf meter breed, die op de Holbornstreet uitzag.

Aan de wanden stonden boekenkasten van onderen tot boven gevuld met wetenschappelijke werken, waaronder er verscheidenen waren van de hand van professor Lynch zelf.

Bij een der ramen stond een lange tafel op schragen, die een aantal in-

strumenten, microscopen en dozijnen kleine stopflesjes torste.

Aan een der wanden hing een fraai wapenrek.

Op de vloer lag een dik tapijt, hetwelk echter niet geheel tot de hoeken reikte.

Professor Wrestler, blijkbaar een kenner, bekeek het met grote bewondering en aandacht, waarna hij met uitgestrekte handen op Lynch, die bij de tafel stond, toetrad.

Deze scheen echter niet met een gelijke geestdrift bezielde te zijn als zijn bezoeker, althans hij bleef staan waar hij stond en keek zijn collega niet erg gastvrij aan.

Professor Wrestler liet zijn handen zinken, maakte een verlegen buiging en zei:

— Ik moet veronderstellen, dat ik ongelegen kom, waarde collega. Gij moet echter weten dat mijn tijd zeer beperkt is en dat ik de uren van mijn bezoeken, helaas, niet van te voren kan vaststellen. Toevallig moest ik in Londen zijn en ik besloot daarvan gebruik te maken om mijn beroemde collega een bezoek te brengen. Wij beiden houden ons immers met dezelfde onderzoekingen bezig en ik hechte er zeer aan u in kennis te stellen met de resultaten van mijn jongste proefnemingen aangaande de erfelijkheid bij de lagere dieren. Ik heb daarbij zeer belangrijke uitkomsten verkregen. Ik hoop toch, dat gij wel van professor Wrestler gehoord zult hebben?

Lynch knikte bevestigend.

— Wie zou niet van professor Wrestler gehoord hebben? zei hij langzaam.

— Gij weet dus ook van mijn onderzoekingen af?

— Ook dat, collega. Als gij mij vooruit van uw voorgenomen bezoek in kennis gesteld had, zou ik zeker de gehele dag voor u gereserveerd hebben. Want gij hebt gelijk, ook ik stel zeer veel belang in dit vraagstuk.

— Gij hebt het dus wel erg druk? vroeg professor Wrestler teleurgesteld.

— Buitengewoon druk, collega.

— Dat is in zekere zin erg jammer, want ik had u willen verzoeken mij te vergezellen naar mijn hotel?

— Naar uw hotel? herhaalde Lynch enigszins verbaasd. Zoudt gij mij daar het resultaat van uw onderzoekingen willen tonen?

— Inderdaad, collega. Ik moet hier hedenavond voor het Natuurkundig Genootschap een lezing houden en daarbij ook mijn onderzoekingen aanroeren. Gij begrijpt, dat ik dat alles op schrift heb gesteld. Welnu, mijn manuscript, zowel als mijn preparaten bevinden zich veilig in de brandkast van het hotel. Ik vrees namelijk, dat ik ze bij het bezoeken van mijn verschillende oude vrienden, hier of daar zou laten liggen. Mijn verstrooidheid speelt mij vaak parten.

— Dus ik zou u moeten vergezellen? vroeg professor Lynch tamelijk onwillig.

Hij legde echter het reageerbuisje, dat hij nog steeds in de hand had gehouden, voorzichtig op een vel watten, dat hij zorgvuldig oprolde, daarna buisje en watten in een doosje wegsluitend in een kastje, dat hij vervolgens op slot draaide, en de sleutel in zijn zak liet glijden.

— Dat is zeker een zeer gewichtig preparaat, collega, dat gij daar zo zorgvuldig wegsluit? vroeg professor Wrestler belangstellend.

— Pestbacillen, antwoordde Lynch zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

Professor Wrestler deed verschrikt een paar passen achteruit.

— Grote hemel, riep hij verschrikt. Wilt gij zeggen, dat gij pestbacillen kweekt?

Professor Lynch wierp zijn collega een minachtende blik toe en antwoordde onverschillig:

— Dat is nog niet alles, ik heb in dat kastje bovendien cholera-bacillen en die van typhus, en ook nog enige vergiften van mijn eigen vinding, dierlijke, zowel als minerale.

Professor Wrestler kuchte 'n paar malen op schorre toon en zijn stem klonk bijna hees toen hij zei:

— Dat is zeer interessant, collega, maar als gij mij nu wilt volgen.

— Ja... een ogenblik, ik ben aanstonds tot uw dienst, zei Lynch, en

verliet het vertrek door een kleine deur, die blijkbaar met een aangrenzende kamer in verbinding stond.

Zodra hij weg was, begon Wrestler het vertrek met belangstelling op te nemen.

Zijn levendige ogen, die half schuil gingen achter de lichtblauwe glazen van een geweldige hoornen bril, vlogen snel door het studeervertrek.

Hij liep langs de lange houten tafel bij het raam en keek vol belangstelling naar de verschillende flessen.

Toen dwaalden zijn blikken langs de muren.

Met de handen op de rug, bleef hij glimlachend midden in het vertrek staan, en mompelde:

— Een kijkgat midden in het wapenrek, een luik in de vloer, hier vlak naast het tapijt, een zware leunstoel, die op het parket is vastgeschroefd en met beweegbare leuning, wel, mijn waarde collega houdt er zonderlinge gewoonten op na.

Op dat ogenblik trad professor Lynch weer binnen.

Hij wierp een onderzoekende blik op het eerbiedwaardige, witgebaarde gelaat van zijn bezoeker, zette zijn hoed op en sloeg een lange regenmantel zonder mouwen om.

Hij maakte een zwiingend, uitnodigend gebaar, en het tweetal verliet het vertrek, terwijl Lynch de deur van de werk-kamer op slot draaide en de sleutel in zijn zak stak.

De beide mannen liepen de trap af en gingen de voordeur uit.

Voor het trottoir, stond de auto, waarmee Wrestler gekomen was, nog steeds te wachten.

Professor Lynch bleef op de drempel van de deur staan.

— Is dat uw auto? vroeg hij, terwijl hij op de wagen wees.

— Ik wenste dat het waar was, collega, antwoordde Wrestler met een meewarig glimlachje. Ik ben, helaas, niet rijk en ik zou mij onmogelijk de weelde van een eigen auto kunnen veroorloven. Ik heb deze wagen ter leen gekregen van een mijner vrienden hier in Londen.

Intussen had Lynch de huisdeur gesloten en de beide mannen begaven zich nu naar de wachtende auto.

Wrestler hield het portier open en riep tot de chauffeur:

— Naar het Carlton Hotel, chauffeur.

— Hoe ver is het Carlton Hotel hier ongeveer vandaan? vroeg Wrestler, nadat de beide mannen op hun gemak waren gaan zitten.

— Weet ge dat dan niet? vroeg Lynch verbaasd.

— Neen, maar dat is volstrekt niet te verwonderen. Alvorens naar u toe te gaan heb ik een paar vrienden in verschillende delen van de stad een bezoek gebracht en daar ik de stad zeer slecht ken...

— O, nu begrijp ik het, hernam Lynch met een flauw lachje. Wij zijn hier ongeveer een half uur rijdens van het hotel verwijderd.

De auto reed in matige vaart door de drukke straten van Londen, en bijna tien minuten verstreken, zonder dat er een woord gesproken werd.

Toen zei Lynch als terloops:

— Ik verwonder mij enigszins over de weg, die uw chauffeur volgt. Hij schijnt de weg in Londen niet grondig te kennen, althans hij maakt naar mijn oordeel een tamelijk grote omweg.

Wrestler haalde de schouders op, het schein hem weinig te interesseren.

Lynch liet zijn ogen langzaam door het interieur van de auto dwalen en knikte nu en dan nadenkend met het hoofd.

— Een zeer fraaie wagen, zei hij eindelijk. En niet alleen fraai, maar ook eigenaardig.

— Hoe zo, eigenaardig? vroeg Wrestler, terwijl hij Lynch door de grote glazen van zijn bril aanstaarde.

— Wel, als ik mij niet vergis, dan kan men, om te beginnen, de gordijntjes voor de ramen door een druk van zijn voet beide tegelijk neerlaten. Kijk maar, aan weerszijden van de bank waarop wij zitten, bevindt zich een klein pedaal, waaraan een draad vast zit, die over een kleine katrol naar de bovenzijde van ieder portier loopt en die met de rolgordijnen in verbinding staat.

— Gij hebt waarlijk gelijk, zei Wrestler verwonderd. Zo iets heb ik nog nooit gezien. De vindingrijkheid van de carrosseriebouwers gaat ver.

— Daar zegt gij 'n waar woord, waarde collega, hernam Lynch op snijdende toon.

Er flitste bij het spreken van deze woorden iets in de ogen van Professor Lynch, dat Wrestler scheen te veront-rusten.

Hij schoof althans een weinig ter zijde en keek zijn collega met onderzoekende blik aan.

Deze scheen echter geen acht te slaan op de indruk, die hij op de ander gemaakt had en vervolgde:

— Het gehele model van deze wagen lijkt mij zo eigenaardig. Kijk maar, juist achter het hoofd van de chauffeur is een schuifje in de voorruit.

— O, maar dat is in de meeste auto's, riep Wrestler haastig uit.

Plotseling wees Lynch met de linkerhand de rechter was steeds onder zijn wijde mantel verborgen gebleven, naar een verhoging in de vloer, tegenover de achterbank, waarop zij beiden gezeten waren.

— Waarvoor zou die zonderlinge verhoging daar in de vloer, bijvoorbeeld, dienen? ging Lynch onverstoorbaar voort. Hebt gij het niet gezien? Zou het zijn om er parapluies, wandelstokken of misschien wel jachtgeweren in te kunnen bergen? Dat moet ik toch eens nader bekijken.

Lynch boog zich snel voorover en strekte de linkerhand uit naar een koperen ring, die bevestigd was in het midden van een deksel of langwerpige luik in de vloer van de wagen.

Maar op hetzelfde ogenblik legde Wrestler zijn rechterhand op de uitgestrekte linkerhand van zijn collega, en zei:

— Ik wenste dat gij dit liever niet deed, collega.

Lynch wendde langzaam zijn stekende ogen naar het gelaat van de spreker.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat deze auto ons eigendom niet is en omdat wij ons niet mogen bemoei-

en met iets, wat misschien het geheim van de eigenaar is.

— Kom, kom, waarde collega, zei Lynch, dat zijn praatjes voor de vaak. Deze auto staat mij niets aan. Ik weet niet of gij het zelf wel hebt opgemerkt, maar het nummerbord van deze auto kan veranderd worden. Toen ik er daaraan op toeliep, zag ik, dat door het trillen van de motor de loze cijferplaat, die over het nummer kan worden heengeschoven was losgeraakt en dit laatste voor een klein gedeelte bedekte. Vindt gij zelf dat niet zeer zonderling?

Wrestler wierp beurtelings een blik uit de beide portieren, als om zich te vergewissen waar zij waren en bracht toen, naar hij meende ongemerkt, de rechterhand naar zijn zak.

Maar Lynch had de beweging gezien.

De rechterhand, die tot dusverre onder de mantel verborgen was geweest, kwam te voorschijn en voor de ander besefte, wat er met hem gebeurde, was zijn rechterpols gesloten in een scharnierende stalen band in de vorm van een boel.

Op hetzelfde ogenblik tastte Lynch' voet naar het kleine pedaal, terzijde van de bank en dadelijk vielen de gordijntjes voor de beide portieren neer.

— Waarde vriend Raffles, ik geloof dat wij ons niet meer voor elkaar behoeven te verbergen, riep professor Lynch uit, terwijl hij zich over Wrestler heenboog. Ik moet erkennen, dat je vermomming waarlijk voortreffelijk is en zonder de domheid met deze auto, zou je er misschien waarlijk in geslaagd zijn, mij een kool te stoven. Ik had echter voor alle veiligheid een zeker stalen bandje bij mij gestoken, waarvan ik je de werking later wel eens zal uiteenzetten. Je hebt je met mij in de strijd gewaagd, John Raffles, wij zullen zien, wie aan het langste eind trekt.

Wrestler, alias John Raffles, had van deze toespraak echter slechts één klein gedeelte gehoord.

Zodra hij de stalen band om zijn pols voelde klemmen, wilde hij opstaan om zich te verweren, maar reeds had hij er de kracht niet meer toe.

Zijn hand en zijn pols, vervolgens

zijn arm, en ten slotte zijn gehele lichaam schenen met ongehoorde snelheid te verstijven. Binnen enkele seconden was het hem onmogelijk, de geringste beweging te maken.

Van de stalen band scheen een geheimzinnige stroom uit te gaan, die al zijn spieren verlamde, en het zonderlingste was, dat zijn bewustzijn hem niet ontvlood.

Hij bevond zich in een toestand van schijndood, die hem tot volslagen machteloosheid doemde, maar hij zag en hoorde alles goed.

Professor Lynch wachtte even tot het lichaam naast hem geen teken van leven meer vertoonde, en schoof het toen rustig in een hoek.

— Het zou mij nu zeer gemakkelijk vallen, waarde vijand, om je voor dood te laten doorgaan en je kalmpjes weg te laten begraven. Ik zou je ook heden avond op een stille plek in de Theems kunnen laten glijden, zonder dat er een haan naar zou kraaien. Het vermakelijke zou zijn, dat je dit alles goed zoudt beseffen en het even pijnlijk zoudt ondergaan, als wanneer je over het onbeperkt gebruik van je ledematen zou beschikken, want je hoort en ziet mij nu zeer goed, nietwaar, vriend Raffles.

Lynch grinnikte en vervolgde:

— Maar je dood alleen is mij niet voldoende. Ik wil je aan de openbare verachting prijs geven. Je zult als een gemeen misdadiger voor de rechters verschijnen. Die mogen je dan naar de galg of naar het tuchthuis verwijzen. En die straf zou voor John Raffles veel zwaarder zijn dan de dood.

Lynch overtuigde zich, dat de band stevig om de pols van zijn slachtoffer sloot en scheen zich toen even te bedenken.

De chauffeur had blijkbaar niets gemerkt en reed met onverminderde vaart door.

Toen wierp Lynch een blik naar het luik aan zijn voeten, dat op het zelfde ogenblik een weinig opgetild werd.

— Ik dacht het wel, bromde Lynch. Wacht even mijn beste vriendje. Ik zal je sturen naar een plek, waar je me niet meer tot last kunt zijn.

Bliksemsnel richtte professor Lynch een revolver op de opening, maar op hetzelfde ogenblik, dat hij de hand aan de trekker bracht, schoof het luik weer dicht.

Lynch vloekte en bukte zich voorover om de ring met de linkerhand te grijpen, terwijl hij de revolver voor zich uit hield.

Het luik was echter aan de onderkant gesloten.

Lynch stampvoette woedend, richtte zich op, trok een van de gordijntjes omhoog, liet het portierraam neer en boog zich buiten de auto.

Juist zag hij, hoe op ongeveer vijftig meter achter de auto een man van zware lichaamsbouw, die op de straatstenen had gelegen, zich pijnlijk oprichtte, de auto even nakeek, en toen wegstrompelde omringd door een aantal nieuwsgierige personen.

— Nu, dat is er ten minste al weer een minder, bromde Lynch. Nu heb ik alleen nog maar met de chauffeur af te rekenen.

HOOFDSTUK VII

DE STRIJD DUURT VOORT

Terwijl Lynch deze woorden mompelde keek hij naar de chauffeur, die onbeweeglijk zijn ogen op de weg gericht hield, zoals het een goed chauffeur betaamt.

Het bewegingloze lichaam van de man voor hem, scheen hem op een denkbeeld te brengen. Hij tastte in zijn zak en haalde daaruit een tweede boel te voorschijn, van hetzelfde model, dat om de

pols van Raffles zat, maar wijder.

Lynch schoof langzaam en onhoorbaar het glazen luikje opzij, stak zijn hand, waarin hij de boei klemde, er doorheen en legde met een snelle beweging van zijn lenige handen de boei om de hals van de chauffeur.

Lynch wist wat de gevolgen zouden zijn. Evenals Raffles was de chauffeur nu geheel aan hem overgeleverd, maar ook beseftte hij dat er door deze handelwijze een gevaarlijke toestand was ontstaan. De auto was stuurloos. Zij reden thans in een der buitenwijken van Londen op een volkomen rechte, geheel verlaten weg.

— Het moet gewaagd worden, mompelde Lynch, nu gaat alles nog goed, omdat de weg volkomen recht is, maar bij de geringste bocht, rijden we de berm op en slaat de wagen misschien over de kop... dus vooruit...

Onder dit gemompel, opende hij het linkerportier, zette zijn voeten op de treep plank en schoof voetje voor voetje tot naast het linkerportierraam. Het kleine glazen zijraampje stond open, hij stak zijn arm er door, tastte naar de binnenkruk en opende het portier een weinig. Zelfs voor een lenig man zoals Lynch volgde nu een gewaagde manoeuvre, maar hij slaagde er in, terwijl de zweetdruppels op zijn voorhoofd parden, zich door de nauwe spleet van het enkele centimeters geopende portier te wurmen en toen hij eenmaal binnen was, ging alles van een leien dakje.

Hij was echter geen seconde te vroeg. Hij schoof het lichaam van de schijn-dode chauffeur op zij, greep het stuurwiel en nam gas terug.

Met aanzienlijk verminderde vaart reed de wagen de bocht door, die de weg daar ter plaatse maakte.

Lynch grinnikte en mompelde: « Dat noem ik nu eens een prachtsituatie, niet meer of minder dan twee schijn-doden. Dus opgepast. »

Lynch plaatste de chauffeur, nadat hij de man eens goed had opgenomen, in een gemakkelijke houding naast zich en kruiste diens armen over elkander.

Daar de ogen van de schijn-dode geopend bleven, zou niemand op de gedach-

te komen, dat hij hier te doen had met iemand die bewusteloos was.

Van de dunne stalen band om de hals was door de uniformkraag weinig te zien.

Een hels lachje van zegepraal deed de lippen van professor Lynch krullen.

Hij greep met vaste hand het stuurwiel en bracht de auto veilig dwars door geheel Londen tot in de wijk van Kingsland.

Hij sloeg Dalstonlane in en volgde deze brede verkeersweg tot Homerton. Zonder vaart te verminderen, ten Noorden van het Victoriapark.

De wagen bevond zich nu aan het begin van de uitgestrekte moerassige streek, bekend onder de naam van Hackney March.

Langzamerhand begon de avond te vallen, en een ijle nevel breidde zich over het moeras uit.

Hier en daar zag men in de verte een boerenhofstede.

Lynch remde en stopte, lichtte zijn hoed op en wreef zich met de hand over het voorhoofd. Toen liet hij de blik over het moeras dwalen en bromde op tevreden toon:

— Zie zo, mijnheren. Een van jullie ben ik kwijt geraakt, maar het zou mij zeer verwonderen, als hij mijn spoor terugvond. En als ik jullie eenmaal in 't moeras heb en in mijn geheime schuilplaats daarginds, dan zet ik het de beste om jullie terug te vinden. Eigenlijk is het jammer, dat ik je aan de politie moet overleveren, John Raffles.

Weer liet Lynch zijn schel lachje horen en daarop startte hij opnieuw.

Nog een half uur reed hij door om ten slotte te stoppen voor een grote boerenhofstede.

Wijd en zijd was geen levend wezen te bespeuren.

Geen geluid deed zich horen, behalve het suizen van de wind door de toppen van een paar hoge populieren, en het naargeestig roepen van een paar roerdompen in het moeras.

Op iedereen die hier ronddoelde, moest het landschap, vooral op dit uur van de avond, wel een zeer sombere indruk maken.

Lynch reed het erf van de boerderij op, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur.

Daarop opende hij het portier van de auto, nam de chauffeur onder de arm en sleepte hem met het grootste gemak naar binnen.

Hij legde hem in de gang neer en trad opnieuw naar buiten om ook Raffles uit de auto te slepen en naar binnen te brengen.

Toen dit geschied was, ging hij weer achter het stuurwiel zitten en reed de auto om de hoeve heen naar het achter-erf, waar de wagen van de weg af onmogelijk te zien was.

Door een achterdeur ging hij het huis weer binnen en bereikte zo de gang waarin zijn slachtoffers zonder beweging neer lagen.

— Daar ligt nu de grote Raffles, bromde hij. En die ander is waarschijnlijk een van zijn helpers.

Hij bukte zich en stak de hand in de zakken van de beide mannen.

Raffles had een kleine portefeuille in een zijner binnenzakken, maar de inhoud daarvan scheen Lynch niet veel verder te brengen.

Het waren verschillende brieven, aan professor Wrestler te Manchester gericht, een legitimatiekaart op naam van de grote geleerde en een kaart, waaruit zijn lidmaatschap van het Natuurkundig Genootschap bleek.

Lynch stiet een kort lachje uit.

— Als ik het niet zeker wist, zou ik waarlijk moeten geloven dat ik mij vergist heb. Deze papieren zijn of gestolen, of voortreffelijk nagemaakt.

Hij liet de portefeuille in zijn eigen zak glijden, doorzocht ook de zakken van de chauffeur, waarin echter niets te vinden was en nam toen het bewegingloze lichaam van Raffles op zijn schou-
ders, met even weinig moeite, dan alsof deze een klein kind was geweest.

Hij liep met zijn vracht de gang ten einde, tot hij stond voor een lage met ijzer beslagen deur, welke hij opende met behulp van een sleutel, die hij met zijn vrije hand uit de zak haalde.

Hij daalde een brede betonnen trap af, die naar een kelder voerde.

De vloer bestond uit grote stenen tegels, terwijl de muren met witkalk bestreken waren en te halverhoogte met een laag teer waren bedekt.

Lynch liet het bewegingloze lichaam van Raffles op de grond glijden en trad op de wand toe, die zich tegenover de trap bevond.

In een der hoeken, tastte hij even met de rechterhand rond en drukte toen op een kleine verhevenheid.

Met een zacht knarsend geluid rees een groot gedeelte van de wand omhoog.

Een helder licht drong in de kelderruimte door en eensklaps werden de lichte voetstappen vernomen.

De reusachtige gedaanten van twee mannen, buitengewoon krachtig gebouwd en minstens even lang als Lynch, werden in de opening zichtbaar.

Zij vouwden de handen kruislings over de borst en maakten een diepe buiging.

Lynch ging lange de beide mannen heen en trad toen een tweede kelderruimte binnen, veel groter dan de eerste en aan het einde waarvan een zonderlinge, rossige gloed te zien was, nu en dan afgewisseld door een licht, zo schel, dat de ogen het ternauwernood konden verdragen.

Nog steeds zonder een woord te spreken volgden de beide mannen hun meester, die zijn hoed op een tafel wierp, welke in het midden van de kelder stond, en toen in gedachten verdiept bleef staan.

— Ik heb hem dus in mijn macht, mompelde hij tenslotte.

— Ik ben ditmaal de sterkere geweest, omdat ik hem heb kunnen verrassen, maar wie kan mij verzekeren, dat 't mij 'n volgende maal nogmaals zou lukken. Ik weet immers, dat Raffles reeds herhaaldelijk uit de handen van de politie wist te ontsnappen, die hem toch reeds goed en wel te pakken had. Neen, neen, hij moet sterven.

Lynch, de geheimzinnige hoofdman van de internationale misdadigersbende, die slechts weinigen ooit van aangezicht tot aangezicht hadden gezien, begaf zich nu met langzame schreden naar het achtereinde van de kelder.

Hier bevond zich in de wand een stalen deur van ruim een voet dikte, die op een kier openstond en waaruit het zonderlinge rossige licht stroomde, hetwelk de kelder in zulk een spookachtige gloed zette.

Lynch nam een lange ijzeren staaf, aan het einde voorzien van een haak, sloeg deze in een ring van de deur en trok deze langzaam verder open.

Aanstands steeg de temperatuur in de kelder aanzienlijk en een bijna onverdraaglijk, wit licht straalde uit de opening.

Lynch opende een kastje in de muur en nam daaruit een bril, met zwarte glazen.

Hij zette deze op en wierp een blik in de helse oven, waarvan de hitte zelfs op deze afstand nauwelijks te verdragen was.

Toen liet hij een goedkeurend gebrom horen.

— Een goede vinding, mompelde hij. Wij zullen aanstands de proef nemen.

Hij duwde de deur weer dicht, wierp een blik op zijn horloge en bromde:

— Ik geloof dat de hitte nu nog niet groot genoeg is. Deze moet nog een uur worden opgevoerd. Nu, zoveel te beter; dan kan ik Raffles althans behoorlijk voorbereiden op het lot dat hem wacht.

Hij trad weer op de opening in de tussenmuur toe.

In het midden van de kelder lag het lichaam van Raffles nog steeds onbeweeglijk uitgestrekt.

Lynch greep het onder de oksels en trok het zonder enige moeite in de tweede kelder, en zette het lichaam op een stoel, die bij de tafel in het midden stond.

Lynch beschouwde het gelaat van de bewusteloze man, die tegenover hem zat, terwijl hij langzaam zijn ijle, lange baard streelde.

Daarna liet hij zijn kort schel lachje weer horen en zei luid:

— Gekke geschiedenis, hé, John Raffles, dat je mij nu zeer goed ziet en hoort, en je toch volstrekt niet kunt bewegen. Dat doet de stalen band, die je om je pols veelt krollen, zonder in

staat te zijn, hem af te doen. Ja, als je daarin zoudt slagen, zou er in deze ruimte misschien nog bloed moeten vloeën.

Hij trommelde even met zijn magere vingers op het tafelblad en vervolgde:

— Je moet weten, John Raffles, dat ik oorspronkelijk voornemens was je aan de politie uit te leveren. Ik moet echter bekennen dat ik er niet op had gerekend, dat je mij zo gauw zoudt uitvinden. Nu, ik heb mijn plan gewijzigd. Je hebt mij wat al te gauw ontdekt naar mijn zin en ik heb overwogen, dat je wel eens eerder aan de wrekende hand der gerechtigheid, zoals men dat noemt, zoudt kunnen ontkomen, dan mij lief is. Tussen mannen als wij zijn, kunnen veel woorden overbodig worden geacht. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat het in deze omstandigheden beter is, dat een onzer verdwijnt. Niet voor enige tijd, maar voor goed. Je weet natuurlijk wat dat zeggen wil?

Welnu, daar ik nog volstrekt geen lust heb van het wereldtoneel te verdwijnen, zo zal jij het moeten zijn, die het onderspit zult moeten delven.

Op het marmarbleke gelaat van Raffles was niets te bespeuren; het stond strak als het gezicht van een stenen beeld en zelfs de wimpers trilden niet.

De ogen, als van glas, staarden met een levenloze uitdrukking recht voor zich uit in het duistere gelaat van professor Lynch.

Deze wees met zijn duim achter zijn rug en vervolgde:

— Ik heb daar ginds een oven van mijn vinding ingericht om dingen en mensen te laten verdwijnen, die overbodig zijn geworden. Je bent een wonderwezen man en je zult dus beseffen wat een moeite het mij gekost heeft alle benodigdheden voor deze oven ongemerkt naar deze eenzame plaats te krijgen en voorts wat het betekent, een hitte van ruim tweeduizend graden te bereiken. Het is eigenlijk nog niet het maximum, maar het is ruim voldoende voor mijn doeleinden, namelijk om dingen, en de mensen, waarvan ik sprak, zo grondig te doen verdwijnen,

dat er zelfs geen korreltje as overblijft.

Het marmeren gelaat tegenover hem bleef onbewogen, en de ogen behielden dezelfde glasachtige uitdrukking.

En toch wist Lynch zeker, dat zijn slachtoffer alles wat hij gezegd had, van begin tot het einde had gehoord.

Lynch keek nogmaals op zijn horloge en besloot:

— Over twintig minuten zal ik mijn

tweeduizend graden wel gehaald hebben. Op dat ogenblik zullen we je in die oven daarginds schuiven, en een uur later zal er van John Raffles, die reeds zonder het te weten talloos velen mijner ondernemingen heeft doen mislukken, niet voldoende meer over zijn om er een asbakje mee te vullen, ha, ha.

Lynch stond op, begaf zich nogmaals naar de oven om zich te overtuigen, dat deze nog goed functioneerde.

HOOFDSTUK VIII

DE RODE VUURPIJL

De man, die zich uit de geheime schuilplaats in de auto van Raffles had laten vallen, was niemand anders geweest dan James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende.

Henderson was ongerust geworden door het uitblijven van het sein, hetwelk Raffles hem had moeten geven door middel van een elektrische knop in de zijwand van de auto en had daarom het langwerpige luik een weinig opgelicht.

Geen seconde te vroeg had hij de revolver gezien in de hand van professor Lynch.

Daar hij zeer goed begreep, dat hij onmiddellijk zou worden neergeschoten, nog voor hij het luik geheel en al geopend had, trok hij dit haastig weer dicht, schoof er de grendel op en liet zich terzijde van de as, nadat hij een tweede luik had losgemaakt, tussen de wielen van de snel voortrijdende auto op het wegdek vallen.

Hij wist, dat het een waagstuk was en rekende er op. Niettemin maakte hij een lelijke smak.

Half verdoofd stond Henderson op, wierp de snel wegrijdende auto een blik vol woede en angst na en wankelde toen zo snel hij kon weg om lastige vragen van goed bedoelende, maar lastige geuitgen te ontwijken.

Naarmate hij het gebruik van zijn ledematen herkreeg en hij weer geregeld kon nadenken, maakte een grote angst

zich van hem meester.

Wel had Raffles hem niet alles verteld maar de schrandere kerel had uit de halve woorden van zijn meester voldoende begrepen, dat hij moest medewerken aan het onschadelijk maken van een zeer gevaarlijke vijand van Lord William Aberdeen.

Hij begreep ook, dat Lynch op een of andere wijze zijn meester machteloos moest hebben gemaakt, daar die vent anders zeker niet in staat zou zijn geweest zijn revolver te gebruiken.

Wel was het mogelijk, dat Charles Brand, die als chauffeur de wagen bestuurde, de zaak nog ten goede kon doen keren, maar Lynch scheen een biezonder sluwe man te zijn en het was dus even goed mogelijk, dat het hem gelukte de jongeman onderweg onschadelijk te maken.

Henderson overwoog dit alles, terwijl hij overdacht, wat hem te doen stond.

In droefgeestige gedachten verzonken en van een gloeiende haat vervuld, riep Henderson een taxi aan en liet zich naar de villa in Cromwellstreet terug brengen.

Reeds begon de duisternis te vallen, toen hij daar aankwam.

Met een zwaar hart stelde hij Gaston de oude kamerdienaar van de Grote Onbekende, op de hoogte.

De goede man schrikte fel en slechts met grote moeite kon Henderson hem

weerhouden aanstonds de politie op te bellen.

Henderson wist hem over te halen althans nog enkele uren geduld te oefenen.

Niet wetend wat te doen en ten prooi aan de grootste angst, liep Henderson 't gehele huis door, telkens nieuwe plannen bedenkend en ze even spoedig weer, als onuitvoerbaar verwerpend.

Wist hij maar waarheen Lynch zijn meester en Charles Brand ontvoerd had.

Dat hij hen naar zijn eigen woning in Londen zou hebben gebracht, was zo goed als uitgesloten.

Toch besloot hij, niets te verzuimen, om zich daarvan te vergewissen.

Hij haalde de Bentley: een der snelste auto's van Raffles uit de garage en reed in zulk een snelle vaart naar Holbornstreet, dat hij tien malen gevaar liep, te worden bekeurd.

Hij helde aan, duwde de verblufte bediende eenvoudig ter zijde, stormde de trappen op en doorzocht alle vertrekken.

Waar een deur niet gauw genoeg geopend kon worden, trapte hij eenvoudig het paneel in.

Hij vond echter niets.

Henderson greep de bediende, die hem angstig gevolgd was, menende met een gek te doen te hebben, in de borst en schudde hem woedend heen en weer.

— Ben jij soms ook in het komplot, schurk? schreeuwde hij. Zeg mij onmiddellijk, waar je meester is of ik knijp je de woorden uit je strot.

De arme bediende werd krijtwit en stond op zijn benen te trillen.

Henderson had wel genoeg mensenkennis om te zien, dat deze man zeker niets wist van de daden van zijn meester; daarvoor zag hij er trouwens te onnozel uit.

Hij liet de man los, die benauwd naar zijn hals greep, en snelde de trappen weer af, zonder zich verder om de stakker te bekommeren.

Hij sprong weer in de auto, die enkele minuten later weer de poort in de zijmuur van het park binnenreed, waarvan Gaston de deuren voor hem geopend had.

Henderson was werkelijk wanhopig; hij zette de wagen in de garage, ging zijn woning binnen, die boven de garage was gebouwd en trad op het balkon, teneinde te trachten zijn gedachten te verzamelen en een plan te bedenken.

Hij vroeg zich af, hoe hij het moest aanleggen in de wereldstad Londen met zijn duizenden straten en zijn tienduizenden sloppen, de verblijfplaats van zijn meester uit te vinden.

De Theems was lang en hoe gemakkelijk was het niet, de twee machteloos gemaakte mannen daarin te werpen.

Henderson greep met een wanhopig gebaar naar zijn hoofd, toen hij plotseling als een stenen beeld bleef staan.

Zijn armen vielen slap langs zijn lichaam en hij slaakte een hese kreet:

— De vuurpijl. De rode vuurpijl. Mijn meester verkeert in nood.

Als waanzinnig holde hij de trappen af, haalde de Bentley weer te voorschijn, vulde de benzinetanker boordevol, stak twee grote revolvers in zijn broekzakken en reed de poort weer uit zo snel hij kon, nadat hij over de huistelefoon Gaston bij zich had geroepen en hem met enkele woorden op de hoogte had gebracht van hetgeen hij gezien had.

Henderson had zich de richting van de vuurpijl, welke hij boven de huizen van Londen had zien opstijgen, goed in het geheugen geprent en reed nu snel door de reeds helder verlichte straten van de wereldstad in noordoostelijke richting voort, langs het Victoria Embankment en vervolgens dwars door Londen.

Steeds hield hij de blik onafgewend in dezelfde richting gevestigd.

Na een kwartier ongeveer steeg ten tweede male een vuurpijl op en Henderson had wel een juichkreet willen slaan.

Hij reed in de goede richting en de vuurpijl was reeds dichterbij dan de eerste, die hij had zien opgaan.

Binnen een half uur, na met een vaart van bijna tachtig kilometer per uur door Londen te zijn geraasd, bereikte hij de buitenwijken van de stad, juist toen ten derde male een rode vuurpijl hoog

in de avondhemel opsteeg.

Hij was goed op de hoogte van de geografie der omgeving van de wereldstad en mompelde:

— Daar moet het zijn. Daar boven die eenzame hoeve steeg de pijl op. God geve, dat ik niet te laat kom.

Henderson wist heel goed, waar hij zich bevond, en bereikte na tien minuten de smalle landweg, die in de duisternis ternauwernood te onderscheiden was. Hij stopte voor de eenzame hoeve en rende het duistere pad op.

Plotseling bleef hij even hijgend staan, haalde een der revolvers uit zijn broekzak en stormde op de buitendeur toe.

Tot zijn verwondering stond deze op een kier.

Hij duwde de deur voorzichtig open en hield met moeite de kreet terug, die op het punt stond hem te ontsnappen.

Bijna was hij in de duisternis over het lichaam van een man gestruikeld, die in de gang lag uitgestrekt.

Op hetzelfde ogenblik richtte echter deze zich op en vroeg op fluisterende toon:

— Ben jij het, James?

— Ja. Wie zijt gij?

— Ik ben Charles Brand, klonk het terug.

— God zij gedankt, zei Henderson zachtjes, terwijl hij de hand van de jongeman greep en die krachtig drukte. Zijt gij het, die de vuurpijl hebt afgeschoten?

— Ja dat deed ik.

— Maar hoe komt het dan, dat gij hier zo op de grond ligt, mijnheer Brand?

— Ik heb mij bewusteloos moeten houden, James. De schurk kon ieder ogenblik terugkomen en men heeft mij mijn revolver afgenomen. Hij had mij, terwijl ik de auto bestuurde, plotseling door het luik in de voorruit heen, een stalen band om de hals geklemd, die blijkbaar zeer sterk met een bijzonder soort electriciteit geladen was, en die mij bijna aanstands verlamde, ofschoon ik heel goed kon horen en zien wat er met mij gebeurde.

— Maar hoe is het dan mogelijk... begon Henderson verbaasd.

— Dat begrijp ik zelf nog niet goed,

beste James, fluisterde Brand haastig. Misschien is de stalen band in aanraking gekomen met metalen knopen van de kraag van mijn livrei, en is zo langzamerhand de kracht verloren gegaan. Ook is het mogelijk, dat ik de band in een krampachtige beweging van mijn hals heb gerukt. Hoe het zij, plotseling bevond ik mij weer in het bezit van al mijn lichamelijke vermogens, en de band lag naast mij. Wel voelde ik nog een schok als ik dat ding aanraakte, maar door de beide uiteinden tegen twee metalen knopen van mijn uniform te zetten, ontladde ik het geheel. Je ziet, dat ik de band nu straffeloos om mijn hals kan velen.

— Maar waar is Zijne Lordschap, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust.

— Dat weet ik niet, zei Charles wanhopig. Daarom heb ik je hulp ingeroepen, want ik voel wel dat ik alleen niet in staat ben, iets te doen. Het is een groot geluk, dat ik de vuurpijlen bij mij had verborgen.

Henderson knikte, begrijpende wat er van hem verlangd werd; hij wierp een blik in de duistere gang en luisterde.

— Dit huis heeft, geloof ik, geen verdieping? vroeg hij.

— Neen, slechts een grote zolder, waar hooi bewaard wordt.

— Ga dan weer liggen, mijnheer Brand, en wacht tot ik terug kom, dan zal ik die zolder gaan onderzoeken. Hier is een revolver, waarmee gij u in tijd van nood kunt verdedigen. Ik heb er twee bij mij.

Henderson duwde Brand een revolver in de hand, en verdween in de duisternis van de gang, terwijl Brand zich weer op de vloer uitstreckte, en onbeweeglijk bleef liggen.

Maar zijn hart klopte van blijdschap, dat de trouwe, sterke chauffeur het noodsein had opgemerkt, en hem te hulp was gekomen.

Hij luisterde naar de zachte voetstappen van Henderson, die zich hoe langer hoe meer verwijderden, tot de stilte volkomen was.

Vijf minuten verliepen.

Toen kwamen de voetstappen weer na-

derbij, en even later stond Henderson weer naast de jongeman.

— De zolder is geheel ledig, mijnheer Brand, fluisterde hij. Men kan wel zien, dat deze hoeve voor heel wat anders wordt gebruikt dan voor de landbouw.

Brand stond vastberaden op, en fluisterde:

— Dan moeten wij het huis verder doorzoeken.

— Zou die ontvoerder hier alleen in huis zijn? vroeg Henderson.

— Dat denk ik niet. Hij zal hier wel assistenten hebben. Kom James, laat ons dadelijk met ons onderzoek beginnen. Iedere seconde is wellicht beslissend.

Eensklaps werd aan het einde van de gang een flauw gerucht vernomen.

Brand greep Henderson bij de arm en zei hees:

— Daar komt iemand aan. Vlug, verberg je ergens. Ik zal weer op de grond gaan liggen; als er niet te veel zijn, zullen wij hen trachten te overvallen. Let goed op. Vlug. Daar zijn zij.

Het was geen ogenblik te vroeg.

Niet zodra had Brand zich op de gangvloer uitgestrekt en de stalen band weer om zijn hals gedaan, en had Henderson zich dicht daarbij verborgen achter een vooruitspringend gedeelte van de muur, of aan het einde van de gang werd behoedzaam een deur geopend.

Een zwak schijnsel werd zichtbaar.

Het was afkomstig van een kleine lantaarn, in de hand van een man met gebruid gelaat.

Hij hield de lantaarn omhoog en beschutte de ogen met de linkerhand om beter te kunnen zien.

Toen sloop hij met katachtige schreden nader.

Nadat hij bij het bewegingloze lichaam van Brand was gekomen, zette hij de lantaarn naast de liggende gedaante op de grond en bukte zich over het lichaam heen, aanstalten makend het in zijn armen te nemen en weg te dragen.

Maar Brand had de ogen slechts half gesloten en zag wel degelijk het gebruide gelaat van de man, die zich over hem heen boog.

En ook zag hij de dolk, die aan de

gordel van de kleurling heen en weer zwaaide.

Wat er nu volgde, duurde niet langer dan enige seconden.

Met een bliksemsnelle uitval richtte Brand zich halverwege op, greep het gewest van de dolk, trok het wapen met een ruk uit de schede en stiet het met alle macht in de borst van de man.

Deze slaakte een doffe kreet, wankelde achteruit tot hij in aanraking kwam met de tegenovergestelde muur, en gleed toen geluidloos op de vloer neer, juist toen Henderson zijn schuilplaats verliet, om zijn jonge meester te hulp te komen.

— Snel. Ondoe hem van zijn overkleed, zei Brand.

Henderson ontgloopte het lange gewaad waarin de man gekleed was en waarop het bloed reeds zijn sporen begon te vertonen, wikkelde de gekleurde gordel los, ontgespte de lederen riem en overhandigde de kleren aan de jongeman, die reeds de tulband had losgemaakt.

Binnen enkele minuten had Brand zich in de kleren van de zwaar gewonde oosterling gestoken, zijn gelaat bruin gekleurd met behulp van de schmink, die hem nooit verliet, zodat hij nu zeker kon zijn, niet aanstonds te worden herkend, al was de oosterling heel wat langer dan hij.

Deze had gelukkig de deur, waardoor hij was binnen gekomen, open laten staan.

Brand stak de dolk weer in de schede, overtuigde zich, dat hij zijn revolver dadelijk kon grijpen en wenkte Henderson, hem te volgen.

Ze liepen op de deur toe, en daalden de trap af, die naar de eerste kelderruimte voerde.

Brand had de kleine lantaarn meege-nomen en zette deze nu op de vloer van de kelder.

— Ga op de grond liggen. Wij verwisselen van plaats; ik ben de Hindoe, die je gehaald heeft.

— Maar er is hier niemand, mijnheer Brand, merkte Henderson op. Ik hoor niets.

— Deze kelder heeft natuurlijk een geheime uitgang naar een tweede ruimte, waar mylord is opgesloten, hernam

de jongeman. Wij moeten het er in Godsnaam op wagen. De minuten zijn kostbaar. Wij kunnen niet naar de geheime deur zoeken.

Charles trad zover mogelijk naar de tegenovergestelde muur en riep met gedempte stem enige woorden in een vreemd accent.

Aan de andere kant van de muur klonk een toornig gebrom.

Even bleef het stil.

Toen klonk opnieuw de stem:

— Wacht daar. Ik zal de deur van hieruit openen.

Weer werd het stil, en toen schoof langzaam een stuk van de muur omhoog.

Met kloppend hart zag Brand de opening steeds groter worden, totdat de onderkant van de muur zich ongeveer twee meter van de vloer bevond.

De jongeman kon nu duidelijk in het binnenste van de tweede kelder zien. Onmiddellijk herkende hij Raffles, die in een stoel aan de tafel was gezeten, met het gelaat naar de geheime deur gewend.

Het tweede wat hij zag was de grote figuur van een andere Oosterling die met gekrulde armen achter in de kelder stond en een oven of iets dergelijks scheen af te sluiten.

Er was althans een felle, schitterend witte streep te zien tussen deur en muur.

Verder was er niemand in het onderaardse vertrek aanwezig dan een lange man en Brand begreep, dat hij tegenover de doodsvijand van zijn vriend stond.

Lynch kwam enige stappen naar voren en wierp een blik in de kelder.

Zonder een woord te spreken, wees hij met een lange, benige vinger naar de kwasi bewusteloze figuur.

De Oosterling naderde, trad de eerste kelder binnen, en bukte zich over het lichaam, dat op de grond lag uitgestrekt, toen hij plotseling een gesmoorde kreet slaakte.

Lynch naderde en stiet een gebrul van woede uit.

— Schiet hem meer schreeuwde hij. Maar Brand was de Oosterling voor.

Hij had bliksemsnel zijn revolver getrokken, en bijna gelijk klonken twee schoten.

Maar de jongeman had zich met weergaloze snelheid gebukt en schoot in die houding op zijn tegenstander.

De Oosterling viel dodelijk getroffen neer.

Brand slaakte een juichkreet en snelde op de deur toe, gevolgd door Henderson, die direct was opgestaan.

Maar nog hadden de twee mannen de opening niet bereikt, toen de muur eensklaps zakte.

Henderson trachtte, met inspanning van al zijn krachten, de onderkant van het dalende muurstuk tegen te houden, maar hij voelde, dat zelfs zijn enorme kracht te kort schoot.

Een dierlijke kreet van zegepraal klonk achter de muur.

Maar nogmaals zou de brave chauffeur redding brengen.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een klein, in bruin papier gewikkeld pakje uit.

— Ga achteruit, mijnheer Brand! schreeuwde hij.

— Wat ga je doen? riep Brand.

— Ik ga de muur opblazen. Wat een groot geluk, dat ik er om gedacht heb, een der nieuwste bommen van Zijne Lordschap mede te nemen. Snel, breng u in veiligheid.

Brand snelde naar het andere uiteinde van de kelder.

Henderson zette zich schrap, berekende nauwkeurig zijn worp en slingerde toen het pakje uit alle macht naar het onderste gedeelte van de tussenmuur.

Een geweldige slag deed de grond schudden en met donderend geraas stortte de muur over een groot gedeelte ineen.

De beide mannen, ofschoon half verdoofd door de slag en de luchtverplaatsing, renden de tweede kelder binnen, waar een bijna ondraaglijke hitte hen tegemoet kwam.

De ovendeur was nog verder geopend.

Lynch had Raffles onder de armen genomen om hem over de vloer naar de oven te slepen.

Maar ook hem scheen de ontploffing te hebben verdoofd, want hij wankelde en moest het lichaam loslaten.

Op hetzelfde ogenblik stormden de twee mannen binnen.

Lynch zag hen komen, en een dof gerochel ontwong zich aan zijn keel.

Brand stormde op hem toe, met gerichte revolver.

Maar Lynch wachtte hem kalm af, en wierp eensklaps de tafel om, die tussen hen stond.

Voor Brand goed wist, wat er gebeurde, was Lynch naar een kleine, lage deur gesnel, links van de ovendeur.

Henderson vuurde, maar de kogel miste zijn doel.

Voor hij de trekker voor de tweede maal had kunnen overhalen, had Lynch de deur opengerukt en was het volgende ogenblik verdwenen.

Brand snelde naar Raffles en rukte hem de magnetische band van de pols.

Op hetzelfde ogenblik opende Raffles de ogen en sloeg een verwilderde blik om zich heen.

Hij wreef zich even over het voorhoofd en keek toen Brand en Henderson strak aan. Het was als of er iets in zijn hersens openklapte en nu keerde het besef van zijn toestand snel terug.

Hij stampvoette en riep:

— Hem na, vrienden. Later zal ik jullie beiden wel dank zeggen voor hetgeen jullie nu weer voor mij deed.

De drie mannen stormden de kelder uit, voorbij de lichamen van de beide oosterlingen.

De straatdeur was gesloten, maar een

paar revolvershots door het slot deden haar openspringen.

De nacht was nu geheel gevallen en de drie mannen konden bijna geen hand voor ogen zien.

Toch snelden zij naar buiten en luisterden, in de hoop, enig gerucht te vernemen, dat hun de weg zou aanwijzen, die Lynch had ingeslagen.

Eensklaps hoorden zij op enige afstand van de weg het aanzetten van een motor.

— Daar gaat hij, riep Raffles. Ben je hier per auto gekomen, James.

— Ja, mylord. De Bentley staat voor het hek geparkeerd.

— Vooruit dan. Misschien halen wij hem nog in.

Zij renden naar het hek, dat het erf afsloot.

Maar bij de Bentley aangekomen, slaakte Henderson een kreet van woede.

— Wat is er? vroeg Brand angstig.

— Wat er is, mijnheer Brand? Ruik maar eens, alle benzine is weggelopen. Daar ligt de plas.

Raffles staarde met gefronste wenkbrauwen, de armen over elkaar geslagen, naar de nu waardeloze auto.

Maar zijn gelaat vertoonde een ontembare wilskracht.

— Wij trekken nu aan het kortste eind, jongens, zei hij, maar ik weet nu, met wie ik te doen zal hebben. De strijd is nog niet ten einde. Lynch heeft mij in koelen bloede willen doden; zijn doel is mislukt, dank zij jullie beider opoffering. Maar de volgende zet zal aan John Raffles zijn.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Angstige Uren

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
 p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
 UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opricht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
 NAAM:
 ADRES: L.L.

Amsterdam
 Leidsegr. 108
 Tel. 31791
 Postr. 60092
 Gem. Giro
 N 2266